

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYILIDIR



GÖZ MUAYENESİ !

Semih Balıoğlu

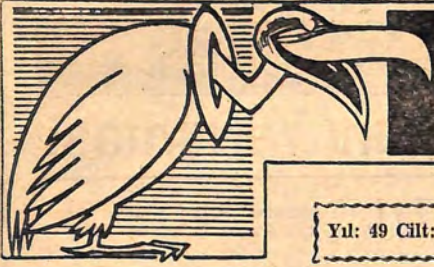
baska siyah biralara benzemeyen



halis siyah bira
Tuborg-Esmer



(Manajans : 663 - 34)



AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 14 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 24 Mart 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

Akıllarını başlarına toplansınlar

DAHA önceleri de yazmıştık: Akbaba'nın her sayısı, uzun bir çabanın sonucudur. Hikâyesi, fıkrası, karikatürü, başlıkları, sayfa düzeni, dört renkli kapak baskısı, iç baskısı ve cildi... Nüktenin ve çizginin yaratıcılığı, matbaanın mürekkep kokuları arasında elinize gelecek biçime girinceye kadar en aşağı iki hafta geçer.

1971 için hafta ne demek! 24 saat bile uzun vakittir. Bombalar, dinamitler, kanlı çatışmalar, banka soygunları birbirini izlerken kolay mı dergi çıkarmak! Gazetenin bir günlük ömrü vardır; dergi yedi gün yaşar, elden ele dolaşır okunur. Öyleyse olayların gidişatını öylesine ızleyeceksin ki, yaş tahtaya basmayacaksn.

Nitekim Akbaba'nızın geçen haftaki başyazısı şöyle bitiyordu:

«Eğer şu satırlar yayınlanıncaya kadar vakit geçmediyse, bu anarşi ortamından kurtulmanın tek yolu Anayasanın üstünlüğü fikrinde toplanmaktır.»

Evet, bir şey bekleniyordu. Gelecek olan şey yıldız falına bakıp keşfetmiyorduk, ya da bakla falı açmıyorduk. Gelecek olan şey bar bar bağırıyordu, gümbür gümbür davul çalıyordu:

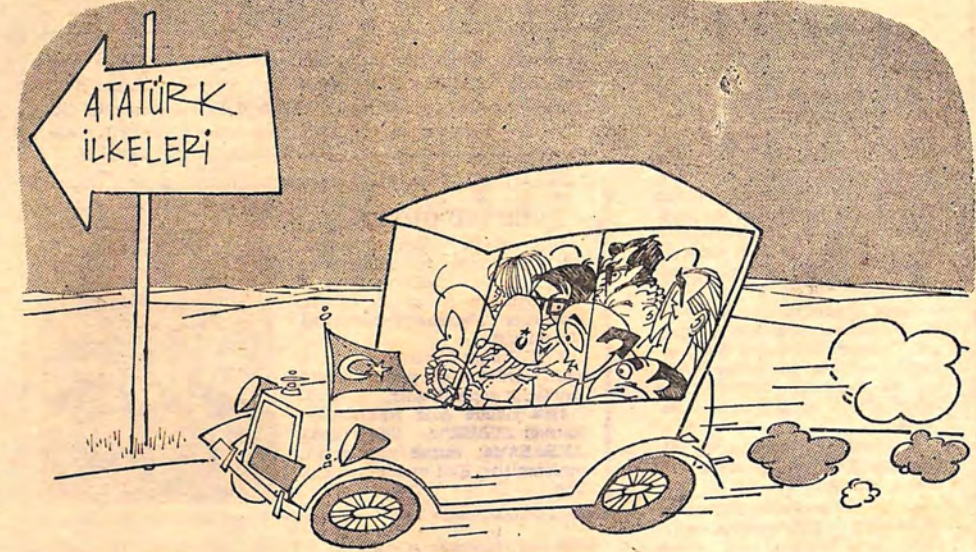
— Ey politikacılar, aklınızı başınıza devşirin, kendi aranızda tepişeceğinizle memleketi düşünün, yoksa gerilim ha!

Ama politikacılarımız duymuyorlardı.

Tam şiirdeki gibiydi politikacı: «Bir elinde cımbız Bir elinde ayna Umurunda mı dünya...»

Ortalıkta tozdan dumandan ferman okunmuyordu. Vatandaş huzursuzdu. Kardeş kardeşe düşmanlıkla besleniyordu. Kan dökülüyordu. Ama politikacı bütün bunları bir yana bırakmıştı. Sanyordu ki bu memleketin sahiptir. Oysa, memleketsever güçleri vardı bu toplumun... Durumu görenler, bilenler:

— Acele Anayasa çevresinde toplanın! Aklınızı başınıza devşirin... diye yazıyorlardı.



TEK YOL!

Gelecek olan şey geliyordu çünkü...

Ve sonunda geldi. Silâhlı Kuvvetler Muhtırası bomba gibi patladı.

Ve Demirel gümbür gümbür aşı...

Kendi düşen ağlamazdı. Demirel, yıllardan beri Anayasa'yı çiğnemeyi meslek edinmişti. Yasaları hiçe sayıyordu. Akbaba da nasibini almıştı Demirel'in partizanlığından... Akbaba'nın karikatürlerinden, yazılarından hoşlanmayan «sâbık Başbakan, dergimizin resmi reklâmlarını kesmişti. O zaman bu gidişin pek hoş olmadığını ve bir gün kafasını taşa vuracağını anlatmıştı. Ne var ki kös dinliyordu Demirel... Memleketin kötü yönetiminin pompaladığı alabildiğine kanunsuzluk ve adaletsizlik, meyvalarını verdi. Memleket her an patlamaya hazır bomba haline getirildi. Ve en sonunda Silâhlı Kuvvetler Muhtırası ültimatomu dayadı:

— Atatürkçü ve Anayasacı bir hükümet kurulsun!

Kim çıkıp da orduyu:

— Haksızsın!.. diyebilirdi?

Görevini yapmıştı Türk Silâhlı Kuvvetleri... Müdahale zorunda bırakılmıştı. Politikacıların sorumsuz gidişi karşısında, müdahaleden başka çare var mıydı? Bu sorumsuz gidiş içinde, politikacının kendi çıkarından başka şey düşündüğü var mıydı?

Silâhlı Kuvvetler Muhtırası üzerine Hükümet istifa edince, sağdan soldan çeşitli sesler yükselmeye başladı. Cumhurbaşkanı Sunay, parti liderlerinden fikirlerini istedi. Ordunun istediği gibi partilerüstü, Atatürk devrim kanunlarını ve Anayasa reformlarını uyg layacak bir hükümet kurmak için, politikacıların durumu gerçekçi açıdan görebilmeleri gerekirdi.

Acaba mümkün olacak mıdır bu?

Bakınız, Akbaba bu satırları bir hafta önceden yazıyor. Önümüzde koca bir hafta var. Karikatür, hikâye, çizgi, nükte, matbaa mürekkebi ne ve makine gücüne karşı çalışıyoruz. Türkiye de heyecan içinde... Ankara arı kovarı gibi uğulduyor. Politikacılar salonlarda, kulislerde ha babam de babam uğraşıp duruyorlar...

Acaba ordunun uyarması karşısın. da akıllarını başlarına topladılar mı dersiniz?

İnşallah!... Biz gene geçen haftaki gibi ihtiyatla yazalım:

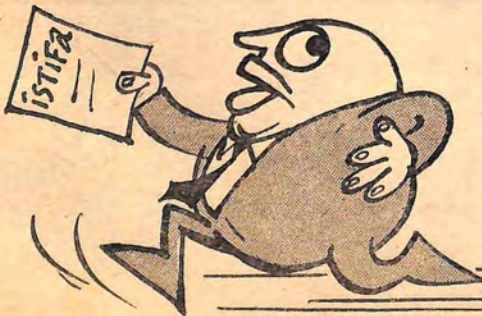
Eğer şu satırlar yayınlanıncaya kadar vakit geçmediyse, akıllarını başlarına toplasınlar ve kendilerinden başka bir de millet olduğunu ve ahdına vatan denen bir kutsal toprağı ü stünde yaşadığımızı hatırlasınlar.

AKBABA

Kuvvet Komutanlarının muhtırası sonucu Demirel derhal istifa etti.

— Gazeteler —

CUMHURBAŞKANLIĞINA GİDER



MECBURİ İSTİKAMET!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1970-1971 Armağanı Yarışması

YAZILI DELİL İSTERİM!

(İkincilik kazanan fıkra)

Yazan : CENAP GÜVEN

BİR kasabanın AP. ilçe başkanı, kendisine istediği krediyi vermeyen banka müdürüne, duvardaki Türkiye haritasının Trabzon — Hatay arasını yukarıdan aşağıya parmağıyla şöyle bir çizdi; hattın doğusunda kalan kısmı gösterir ve:

— Buralardan bir yer beğen kendine! der.

Artık Bingöl mü olacak; Tunceli, Şarıkamış, Özalp mı olacak, yoksa Kakkarı mı olacak müdürün beğenmesine, isteğine kalmış bir şey...

Sonra mı?... Sonrası, müdür bir haritaya bakar, bir karşındakine... Ve AP. ilçe başkanının istediği krediyi yasaları çiğneyerek verir. Doğu'da yer seçmek kâlfetinden kurtulur.

Şimdi düşünüyorum; acaba sayın Başbakanımızın kardeşi Şevket Demirel her hangi bir bankanın her hangi bir şubesine girse ve yasalara, yönetmeliklere aykırı olarak kredi isteğinde bulunsun:

— Müdür bey, bugünlerde çok sıkıştım. 5 milyonluk kredi vermeniz mümkün müdür?...

— Vallahi nasıl olur bilmem ki beyefendi?... Biliyorsunuz, mevzuat.. hani imkânı olsa.. sonra biz sorumlu oluruz efendim.

Şevket Demirel sigarasının dumanını havaya üfler, duvardaki Türkiye haritasına bakarak sorar:

— Hiç Tatvan'da bulundunuz mu müdür bey?

Acaba?...

— Hayır efendim.. niye sordunuz?

Şevket Demirel koltuğunda da ha bir kasılır:

— Hifiç... Güzel yerdir de.. göl kıyısında. Ama Bitlis de fena yer değildir... Bitlis'i gördünüz mü?...

— Görmedim efendim.

— Ben de görmedim.

Şevket bey ayağa kalkar. Haritanın başına geçer. Müdür de ayakta durur; yüreği şöyle bir cız eder geçer.

— Ben Özalp'ı gördüm. Şirin bir sınır kasabamızdır. Tarihi bakımdan oldukça zengindir. Van'a da yakındır... Hiç gittiniz mi Özalp'a?

Müdürü ter basmıştır. Bu işin artık acabası falan yoktur.

— Gittim efendim, gitmek de istemiyorum.

— Ben de öyle düşünmüştüm

Kurucumuz adına düzenlediğimiz «Siyasi Mizah Fıkrası Yarışması»nda ikincilik ödülü (1000.— T.L.) kazanan fıkrayı bu sayımızda yayınlıyoruz. AKBABA, «Yazılı Delil İsterim» adlı fıkrayı yazan sayın CENAP GÜVEN'i tebrik eder, başarılar diler.

CENAP GÜVEN

1941 yılında Gördes'te doğdu. İlkokulu Gördes'te, ortaokulu ve liseyi Manisa'da okudu. 1959 — 1960 öğrenim yılında İ. Ü. Fen Fakültesi Matematik bölümüne devam etti.

İ. Ü. Hukuk Fakültesi mezunudur. Gördes'te üç yıldır serbest avukatlık yapmaktadır.

1963 yılında Aziz Nesin'in çıkardığı ZÜBÜK'te, 1964 yılında AKBABA'da mizah yazıları yayımlanmıştır. Evli ve bir çocukludur.



müdür bey; teşekkür ederim.

— Bir çaresine bakacağız tabii beyefendi... Yarın teşrif etmenizi rica etsem...

Şevket bey her hangi bir bankanın her hangi bir şubesine gitsin, yasalara aykırı olarak kredi isteğinde bulunsun, acaba yukarıdaki konuşmalar olur muydu, yoksa her hangi bir AP. ilçe başkanının bir banka müdürüne Doğu Anadolu'dan yer beğendirme hikâyesini bilen tecrübeli bankacılar, benzeri durumlarda devlet memurları bu gibi tatsızlıklara hiç meydan vermeden:

— Hay hay beyefendi!... mi derlerdi?...

Kaç gündür bütün gazeteler bar bar bağıyor:

— Demirel Biraderler için Bankalar Kanunu nasıl hiçe sayılarak çiğnendi?

— Demirel'ler sermayelerinin 32 misli kredi aldı!

— 400 milyon lira kimlere verildi?...

— Demirel'ler son dört yılda 26 milyon lira kredi aldı!...

— 2 milyon 400 bin dolarlık dış

kreditin yarısını Demirel'lerin 500 bin liralık aile şirketi aldı.

— Demirel'ler 5 milyonluk devlet arsasını 1 milyona nasıl kapattı?...

Evde, sokakta, kahvede, okulda, işyerinde, dairede, sinemada, tiyatrodan, her yerde, her yerde hep aynı konu:

— 5 milyon! 10 milyon! 100 milyon!...

Ve sayın Başbakan beyanat veriyor:

— Ben delil isterim! Kim derse ki: Başbakanın nüfuzundan yararlanarak kardeşleri usulsüz kredi almıştır, arsa kapatmıştır! Delil gösterebilir!...

Acep delil ne ola ki, nasıl ola ki? Sayın Başbakan onu da açıklıyor:

— Yazılı delil isterim!...

Yâni Başbakan oturup falan banka müdürüne bir yazı yazacak ve: «Şu bizim Şevket'e 5 milyon kredi ver!...» diyecek. Altı-ya da T.C. Başbakanlık mühürünü basacak. Elhak haklıdır. Hukukta 50 lirayı geçen dava, anlaşmazlık ve iddiaların yazılı delille ispatı zorunludur. Başbakan

hukuka, hakka, adalete saygılı. Akli çıkıyor kanunsuz bir iş yaparım diye. Yoksa hiç böyle der mi?...

Tahkikat komisyonları kuruluyor. Başbakan beyanat veriyor: — Benim kardeşlerimin ne yaptıklarından haberim yoktur! Benim hiçbir şeyden haberim yoktur.

İnanalım mı?... Ne demek inanalım mı? Senin benim gibi alelade bir vatandaş değil bunu söyleyen. Elbette doğru söylüyor, elbette inanacağız. Üniversiteli gençlerin kaatillerini yakalayıp adalete teslim etmekten, kolera salgınıyla uğraşmaktan, köylülerin toprak sorununa çare bulmaya çalışmaktan, paramızın değerini korumak çabasından ve benzeri yurt sorunlarından ötürü haberi olmamıştır zahir! Hiçbir şeyden haberi yoktur! Nerden bilsin?...

Arada bir de kardeşler beyanat veriyor:

— 26 milyon almadık!

— Ya ne kadar aldınız?

— 19 milyon!...

Hem «nüfuz sulistimali» yokmuş. Başbakan ağabeyleri olmasa da bu krediyi yine alabilirlermiş... Ahırlardı, ahırlardı.

Gazete satıcısı çocuk bağıyor:

— Yazıyor, yazıyor!...

— Ne yazıyor oğlum?

— Terakki kürdanlarını yazıyor.

Ve Başbakan beyanat veriyor:

— Herkes ne biliyorsa söylesin. Dünya âlemi bildiğini söylemeye davet ediyorum.

Acep ne söylesek ki?...

— Ne yapmışız? Kusurumuz ne imiş?...

Etağfurullah, estağfurullah... Sizin ne kusurunuz olacak? Kusur bizde, bizde!...

— Hiç kimsenin bir başkasının namus, şeref ve haysiyetiyle oynamaya hakkı yoktur.

Bu lâf kime ki?... Bize olacak değil ya, her halde kardeşlerimize söylüyordur. Ve de Başbakan yerden göğe haklıdır.

Cenap GÜVEN

Avukat
GÖRDES/Manisa

Haberin alındığı gazete:

Milliyet gazetesi 24.6.1970

Demirel: «Kimseden Âtîfet istemem»



YAZISIZ



Düşman kardesler

MUZAFFER
İZGÜ



Öteki, her nasılsa şişin birini eli-
ne geçirdi ve doğrulttu kardeşine:
— Şimdi sen o şişlerin yarısını
veriyor musun, yoksa vermiyor mu-
sun?
— Vermiyorum...
Ah şu babalık, ah şu ciğer... Gır-
dim iki şişin arasına:
— Durun bakalım, dedim. O şiş-

COCUĞU dünyaya getiriyorsun
ama, aklını sen katamıyorsun
ki içine... Allah cümlemizinkini
bağışlasın, bizim de iki oğlumuz
var, ikisi de üniversiteli... Üniversi-
teli dedim değil mi, siz varın hesap
eyleyin artık ne denli mutlu bir ba-
ba olduğumu. Koskocaman iki evlâ-
dı bu yaşa dek getirmişsin ve üni-
versiteye yollamışsın. Her kuluna
nasip etmez böyle bir şeyi Allah...
Hele hele, biri bir örgüte bağlı, di-
ğeri de karşı örgüte bağlı ise, böyle
şeyi kimsenin başına vermesin Al-
lah...

İkisinin de yüzünü aydan aya zor
göztürüm... Ancak, paraları bittiği,
bir de işgal boykot olmadığı zaman-
lar yanımdalar...

O günü eve gittiğimde bir baktım,
ikisi de harıl harıl, önlerinde gazoz
şişeleri, rakı şişeleri çalışıp duru-
yorlar:

— Ulan aferin be, dedim, anneniz
yardım edip şişeleri yıkıyorsunuz
değil mi?

— Geç be, dedi büyüğü, ne şişe
yıkaması, biz esas beyin yıkayaca-
ğız... Bunlar molotof kokteyli, mo-
lotof...

Oturdum onları seyrettim bir za-
man... Hazırladıkları molotof kok-
teyllerini bir bir diziıyorlardı kenar-
lar. Arada bir tuvalete falan gider-
lerse, biri ötekine tembhiyordu:

— Lan sayılı, elini sürme ha...
— Sizinkiler size benzer oğlum,
çakar almaz...

— Ne, çakar almaz mı? Patlata-
yım mı?

— Patlat...
Ulan aman, oğlan aldı şişeyi eli-
ne, odanın ortasında patlatacak:

— Hey hey, ne yapıyorsunuz? dedim,
kendine gel biraz, evi mi yıkacak-
sınız başıma?

— Baksana hıyaroğlu hıyar ne di-
yor? dedi.

Kalktı öteki ayağa, yakasından
tuttu berikinin:

— Ulan hıyaroğlu hıyar diye sana
derler, anladın mı düdüğü?...

Girdim aralarına:
— Oğlum vazgeçin, nasıl olsa hı-
yar olan benim, size ne oluyor?

Zorla oturttum işlerinin başına...
Küçüğü, dışarıya çıkıp geldikten
sonra, büyüğüne:

— Az kaldı az, dedi, soluğunuzu
keseceğiz...

— Esas biz sizin keseceğiz, bak
şunlara...

Koynundan bir yığın şiş çıkardı:
— Ulan o kebab şişleri evin...

— Hayır, artık o şişler benim...
— Ne ne ne? diye atıldı öteki ü-
zerine:

— Ver ulan yarısını!...

— Verenin...
Girdiler mi yine boğaz boğaza?...

Yetse gücüm kuvvetim, her birine
birer tokat, birer de tekme:

«Oturun ulan oturduğunuz yere»,
nerde, yaş geçmiş bizden. Tekrar
girdim aralarına:

— Ver bakalım, dedim büyüğüne,
o şişleri ben paramla aldım ve on-
lara kuşbaşı et dizlip kebab yapaca-
ğım...

— Önce hele biz şunların bir ke-
babını yapalım da, sen sonra yap,
ye!

lerin hepsi tastamam onaltı tane
olacaktı, ver bakalım yedi tanesini
daha şuna...
— Ama baba, onda da senin ta-
banca var...
— Neee?
— Tabanca...
— Ulan doğru mu?
— Felek gelse vermem, haberin
olsun baba... Ver ulan şişlerin yarı-
sını.

— Sen tabancanın yarısını ver...
Hey Allahım, girdim yine araları-
na:

— Bakın bakın, dedim, durun ne-
le durun... Oğlum dur, şimdi şiş ba-
tacak kardeşinin bir tarafına...

Aldım şişleri elinden, bir sana,
bir sana, bir sana, bir sana, her iki-
sine eşit şekilde pay ettim...

Beriki:
— Ya tabanca işi n'olacak? dedi.
— Kardeşin onu bana verecek...

— Dünyada olmaz, dedi öteki...
Hayatımı veririm, yine de tabancayı
vermem... Büyüğü:

— Öyleyse tam bir binnik isterim
baba, dedi, bu evlât da, biz evlât
değil miyiz?

— Oğlum ben nerden bulayım
şimdi bin lirayı şu halimde?

— Nerden bulursan bul, yoksa
evde kan kıyamet çıkacak...

— Sana av tüfeğini versem?...

— Ne yapayım ben av tüfeğini,
zaten onun namlusunu kestirdim
ben.

— Ne halt ettin?
— Kestirdim, fitilli bomba yaptır-
dım... Sor bak, namlunun yarısını
da bu hıyara verdim...

Saçını başını yolsan ne fayda.
Atıldı öteki:

— Vallahi ona tabanca parası ve-
rirsen, ben de isterim, dedi. Neden
dersen, tüfeği ben parçalamadım ki,
sadece hakkımı aldım...

Üniversitedeki durum
bir türlü düzelmiyor.
— Gazeteler —



«ACI BİR KAYIP!»

— İnek, dedi büyüğü, el bombası
alacaksınız değil mi?

— Bazuka bazuka, dedi öteki...
— Oğlum, dedim, oğullarım, yahu
siz hep böyle savaştığınız mısınız?

Gelin bir anlaşma yapın aranızda,
siz kardeşsiniz be, kardeş kardeş
geçinin, olmaz mı yanı?...
— Ben silahımı bırakmam baba.

— Ben de bırakmam...
O sırada içeriye anneleri girdi:

— Bana bak efendi, dedi, ne ya-
pacaksan yap, bunların yüzünden ev
cephaneliğe döndü. Sen ne biçim
babasın be!...

— Yahu hanım, ben ne yapayım?
— Barışır bunları!...

— Barışıyorlar ki...
— Saat var ya saat, hani masa
saati, hangisi aldı bilmem, o da or-
tada yok.

— Masa saati mi?
— Masa saati ya...
— Ulan hanginiz aldınız?

Büyüğü:
— Ben aldım, dedi, saatli bomba
yaptım...

— Gördünüz mü? dedi küçüğü,
saati de araklamış...

— Ya sen, dedi büyüğü, nerde pe-
derin babasından kalma kılıç?

— Ayyy, eyvah o da mı?...
— Bu inek aldı... Aldı da arka-
daşlarına götürdü...

Anneleri atıldı:
— Evde ne etmek bıçağı kaldı, ne
de meyva bıçağı...

Döndüm ikisine:
— Yavruum, dedim, hanginizin
atomu var bakalım?...

İkisi de:
— Örgütümüzün yok amma, ala-
cağız inşallah ilerde, dediler.

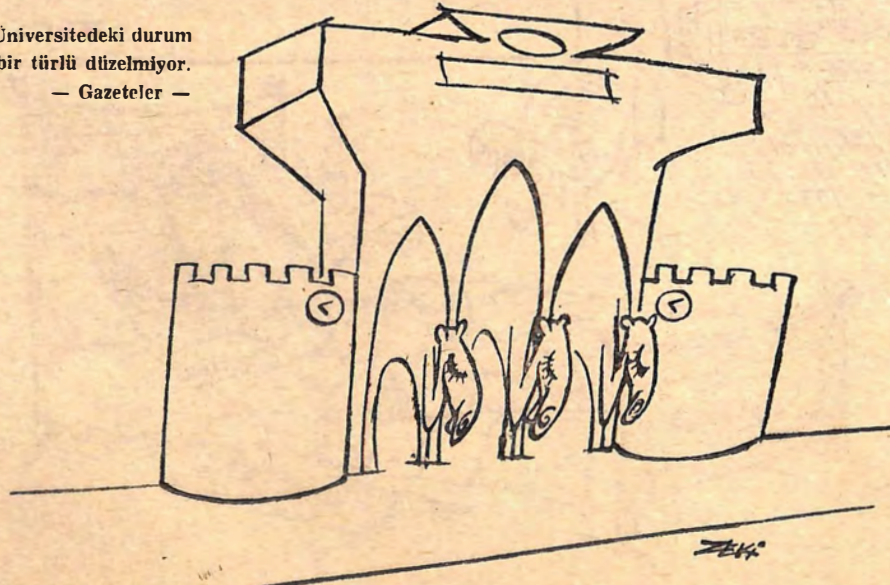
— Makineliniz, şuyunuz buyunuz
var mı?

— Uçaksavar topumuz bile var,
dediler.

Kalktım ayağa, ünümün yettiği ka-
dar bağıştım:

— Madem öyle ulan, ne bekliyor-
sunuz.. çıkarsanız üçüncü dünya
savaşını!...

Muzaffer İZGÜ



Yazısız

B tızım hanım son günlerde:
— İle de yüksek sosyeteye katılalım... diye tutturdu.
— Etme hayatım, güzelim yaşamı zehir etme tatlım... dedimse de faydası yok.

Direndikçe direndi:

— Nemiz eksik? Salon, salon-man-jemiz mi yok? Otomobilimiz mi?... Modeli 1929 ama, zarar etmez. Saç, sakal, uzun favori, uzun etek... Dokuz yıl yirmidokuz yılına döndüldü zaten.

— Yüksek sosyetenin gürlütlüsüne, patırtısına katlanamayız. Vazgeç bu sevdadan.

Kedi gibi soluyarak yanıma sokuldu:

— Ben aklıma bi şey koydum mu mutlaka yapılacak. Tamam mı? Ya benden vazgeçersen, ya da adımız gazetelerin sosyete sütunlarında geçer.

— Çok para ister bu iş. Garsonlara avuç dolusu bahşış bırakacaksınız. Dedikodu yazarlarını masana davet edecek, yediriş içireceksin. Polisten ahbaplar edinilecek. Düğmece skandallar yaratacağsın. Macera karakolda komiserin ismarladığı sade kahve ile son bulacak. Oradan öteye uzandın mı yandın. Mahkemeler insana bedava reklâm yapmazlar. İçeriye düştüğün gibi, yüksek sosyete yerine mekânın yandan akan çeşmeli hane olur.

— O, eskiden canıkom. Şimdi hot sosyete beleden gecip gidiyor. Sık sık dış memleketlere geziye gideceğiz. Boş bavullarla gidecek, dolusu ile gazete fotoğraflarına uçaktan inerken:

— Hello!... diye poz vereceğiz. Butikler länse etmek, istedikleri yeni modaları yayabilmek için bedava elbiseler dikecekler. Yerli otomobil fabrikalarının ilk beşgilleri biz olacağız.

— Yapma hanım. Hızlı yaşamaya alışkın değiliz biz. Sosyete ayak uyduralım derken, kalblerimiz duruverir.

— Sakın ha, öleyim deme. Bunu kabul ediyorum; yüksek sosyete ölümlü pahalıdır, bak. En azından üç stürlümlü gazeteye kalın çerçevesi, kocaman ilanlar verilmesi gerekli. Kulağı ele geçmeyen, acıklı da olsa, fırsat yakalanmıştır. Mısırlı falan paşanın torunu, prenses Meslişah'ın sevgili teyzesinin halası, eshabı ki-



ramdan, sosyete-i makamdan Rüştü Cavlak yakalandığı...

— Yüksek sosyete hastalığından...
— Dur, acele etme, zengin hastalığından ölmelisin ki, yükseldiğimiz yerden paldır küldür aşağıya düşmeyelim. Tamam... Şeker hastalığından kurtulamyarak...

— Bırak böyle soğuk lâfları...
Yüksek sosyetenin dönemeçli merdivenlerine tırmanmak kolay değildir. Alışacaktık böyle mantıksızlıklara.

İlk iş olarak, evdeki yeni koltuk takımlarını okuttuk. Bitpazarı'ndan yarım asır kullanılsa, miadını doldurmuş, görgülü bir aileninkileri alarak, misafir odasını donattık.

Kılavuz kaptan hanımı:

— Sıra geldi köpeğe... dedi.
— Ne köpeği? Çobanlığa mı başlıyoruz?

— Sosyete girebilmenin ilk şartı köpek sahibi olmaktır. Araba, fiyakalı ölüm ilanı ikinci planda kalır. Kafanı çalıştırsana biraz... Fînonun ipi elimize geçince korkma. Tıpış, tıpış bizi sosyetenin başköşesine çekip götürecektir.

O sokak benim, bu sokak senin başladım volta atmaya. Belediye zehirleyle zehirleyle ortalıkta it bırakmamış.

Nihayet boş arsanın birinde aradığımı bulmuştum. Gözleri yeni açılmış benzeyordu. Viyaklayıp duruyordu. Kaptığım gibi evin yolunu tuttum.

— Ne bu, ayol?
— Adımızı yüksek sosyete kütüğüne yazdıracak olan mahlûk...
— Kaça aldın?
— Beşyüze.

— Ayol sen delirdin mi?

— Ne yapayım, köpeklerle de zam yapılmış. Ayrıca yüzde 10 da işletme vergisi olarak 125 lira ödedik maliyeye.

Köpeği inceledi:

— Beşyüz liralık köpekle hot sosyete girilmez! Kapısının önüne kadar gidebiliriz ancak. İçeriye sokmazlar!

Sosyete biraz da yalancılık demekti:

— Dur, lâfımı bitirmedim daha.
— Yumurtla bakalım.

— Bu köpeği kimden aldığını biliyor musun?...

— Sokak itine benziyor.
— Bu köpek başka köpek!

— Baksana şu maskaraya. Asalet yüzünden akıyor... Anası İngiliz. Babası Rus. Büyükbabası Japon. Annesi Amerikan...

— Nereden biliyorsun?...

— Nüfus kâğıdında yazılı. Müzayedede salonunda satılıyordu. Bereket vakit erkendi. Köpekten anlayan o zırlı sosyetesini uyanmamıştı henüz... Artırmayı yapan kişi:

— Şimdi, dedi, memleketine dönen Pandispanya devleti büyükelçisi Fan-Fini-Fon cenaplarının kıymetli köpeğini müzayedeye çıkarıyorum. Dört yüz doksandokuz lira. Var mı artıran?...

— Beşyüz, dedim.

— Haydi veriyorum. «Ekselâns» beşyüz oldu. Beşyüz bir, beşyüz iki, beşyüz üç... Sat-tım!...

Köpek kaldı üstümde.

Böyle kuzu gibi durduğuna bakma, pek afacan bi şey. Evi yadırgadı da ondan aptal gibi bakmıyor.

— Hani nüfus cüzdanı?

— Lâfımı kesme. Sıra orasına geldi işin. Nüfus cüzdanını, iyi huy ââğdım, aldığı takdimameleri müzayedede memuru bana verirken, işte bu bitirim bir sıgırayışta kapıverdi. Çığnedi yuttu. Alamadık elinden. Oyle değil mi ulan!...

— Asil köpek şekerim. Asaletini göstermiş. Ne bilsin bizim de sosyetenin malı olacağımızı. Alelade insanlara satıldığını sanmıştır, yavrucuğum.

— Karnı aç galiba. Bayat ekmek varsa, getir de yedirelim.

— Şuna da bak... Kuzum sen sarhoş musun?... Koca büyükelçinin köpeği, Ekselâns cenapları kuru ekmek yer mi?... Başkaları duyarsa rezil oluruz. Hemen çarşıya git. Bir kilo bonfile, bir kilo kıyma yaptır. Süt kuzusundan yaptır. Öğle menüsünü yedirelim. Akşam lokantaya götürürüz...

— İki kilo kuzu eti... Onbeşerden otuz kâğıt. Öğle yemeğinin maliyeti. Kazandığımızı bu başbelası yiyecek! Peki, biz ne halledeceğiz?...

— Hâlâ anlayamadın mı? Köpek bizden yiyecek, biz de sosyetenin geçineceğiz. Yaş günleri, evlenmeler, nişanlanmalar, metres tebdili ziyafetleri... Resmi törenler de cabası... Bundan sonra mutfağımız köpeğin olacak. Biz hot sosyetenin yiyip, içeceğiz...

İyi, kötü sosyetenin kırk kulpundan birini elimize geçirmiştik. Köpek bizi peşine takmış, hot sosyetenin en üst katına çıkarmıştı.

Bir ay sürebilmışti saltanatımız...

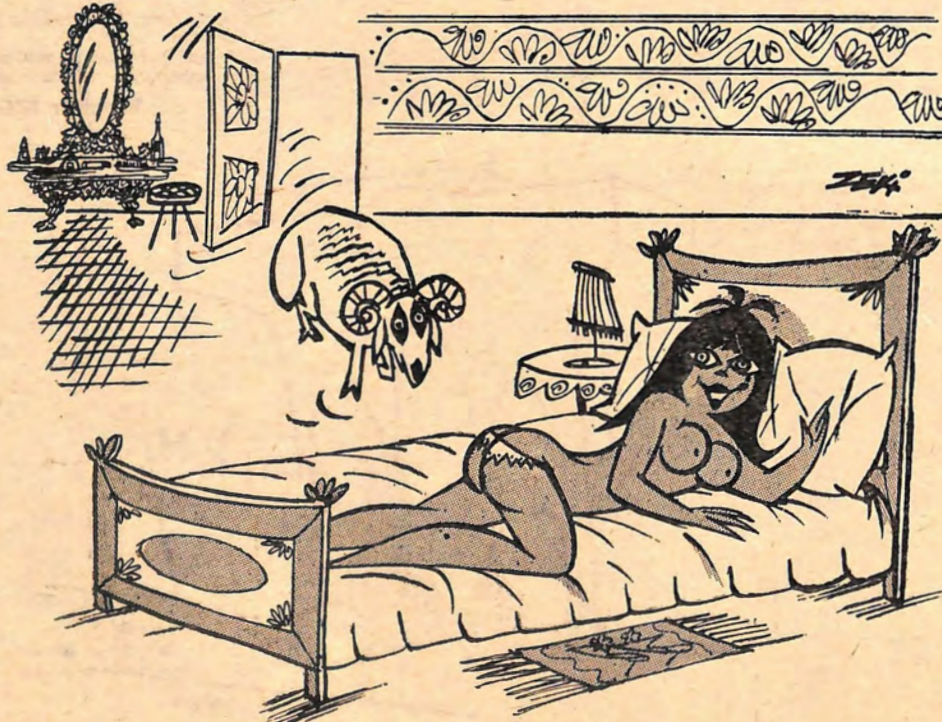
Bol menüli, sırlıslıkla içkili salonlarda henüz onar kilo alabilmiştik. Üçüncü dış gezimizi yapabiliştik daha. On katlı apartman inşaatımız yardıydı.

«Ekselâns» büyüytince bizim de, onun da foyası meydana çıkmıştı. Kocaman çoban köpeği ile kokteyl partilere girmekten geçtik, yanına bile varamıyorduk.

Adım, adım... Ağır, ağır çıktığımız hot sosyetenin merdivenlerinden tekelererek kendimizi sokakta, eski yerimizde bulmuştuk.

İt, itliğini göstermişti.

Burhan ESEN



— Geldin mi?... Koçum benim!..

DEVİRİ DÂİM MAKİNELERİ

Yaba değil sap yüklesin
Tırmık değil ot toplansın
Çamurda manda örneği rahat
Kimi devlet kasasında
Kimi vatandaş kesesinde
Bir devir-i daim makinesi eller
Girer - çıkar
Girer - çıkar

YUVARLAKLAR

Güzel yuvarlaklar
Genç kız memesi
Çirkin yuvarlaklarda politikacı
Lâfbesi

HÜNER

Mutsuzluğu mezesiz içmede hüner
Ay yolculuğu dediğin ne ki?
Ben akşamcıyım

ARZU

Evimin kapısı gibi açılmalı ülkeler
Sınırlarını çaldığım

Memduh Şevket Orçunsel

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KARIN YARILIRSA

BİLGİ iyi şeydir. Herkes mümkün mertebe çok şey bilmek ister. İstemekle kalınsa ziyarı yok da, herkes her ne hikmetse çok şey bildiğine de inanır.

Oysa bilmekle bildiğini sanmak arasında hayli fark vardır. Ünlü masalda öküzden büyük olmaya özenen kurbağanın boyu ile öküzün cüssesi arasındaki kadar bir fark...

Bildiğinden fazlasını bilir geçi-nerek caka satmanın Türkçedeki adı çokbilmişliktir.

Ashında azbilmişliktir çokbilmişlik.

İşin tuhafı, insan ne kadar çok bilmiş (yani azbilmiş) olursa karşısındakinin bilgi derecesini tahmin ederken de o kadar yanılır, herkesi kendinden bilgisiz ve akılsız görür.

Büyük bilgilerin, gerçek aydın ve düşünürlerin çocuklara nasıl davrandıklarına dikkat edin:

Öyleleri insan yavrularını hiç bir zaman aptal yerine koymaz, tersine onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışırlar. Çünkü bilirler ki çocuklar dünyaya henüz toplum tarafından şaşılaştırılmamış gözlerle baktıkları için bazı temel gerçeklere büyüklerden daha yakındırlar.

Bilgisiz yahut (daha kötüsü) yarım bilgili yetişkinler ise çocuklara durmadan yalan söyler, cevap vermekte güçlük çektikleri sorularla karşılaşınca da hakaret ederler:

— Sus bakayım, boyundan büyük işlere karışma!

— Çocuklara her şey söylenmez.

— Daha küçüksün, aklın ermez...

Böyle durumlar incelenirse, çocuklara cevap vermeyen yahut yalan söyleyen büyüklerin yutturmaya denemelerinin gerisinde çoğu kere kendi dengesizliklerinin bulunduğu anlaşılır.

Söz gelimi, küçük çocukların büyüklerle en çok sıkıntı veren sorularından biri şudur:

— Ben dünyaya nereden geldim?

Bu soruyla karşılaşan annelerin çoğu ağırceza yargıcı önüne çıkarılmış gibi renkten renge girerek hıkmık eder, sonunda çocukcağızı ya tersler, ya da «Seni çingenelerden aldık» kabilinden enayice bir cevapla dolandırmaya kalkarlar.

Acaba böyle davranışların gerçekten çocuğun iyiliğini ve «termiyesini» düşündüklerinden midir? Yani doğruyu söyleseler, telaşa kapılmadan «Dokuz ay karınmda büyüttükten sonra şuramdan çıktın, aynı tavukların yumurtlaması yahut kedilerin doğurması gibi» deseler, bunun çocuğa zarar vereceğine gerçekten inanmakta mıdır? Asıl hıkmık etmenin çocukta türlü duygu karışıklık ve tutukluklarına yol açabileceğinden hiç mi haberleri yoktur?

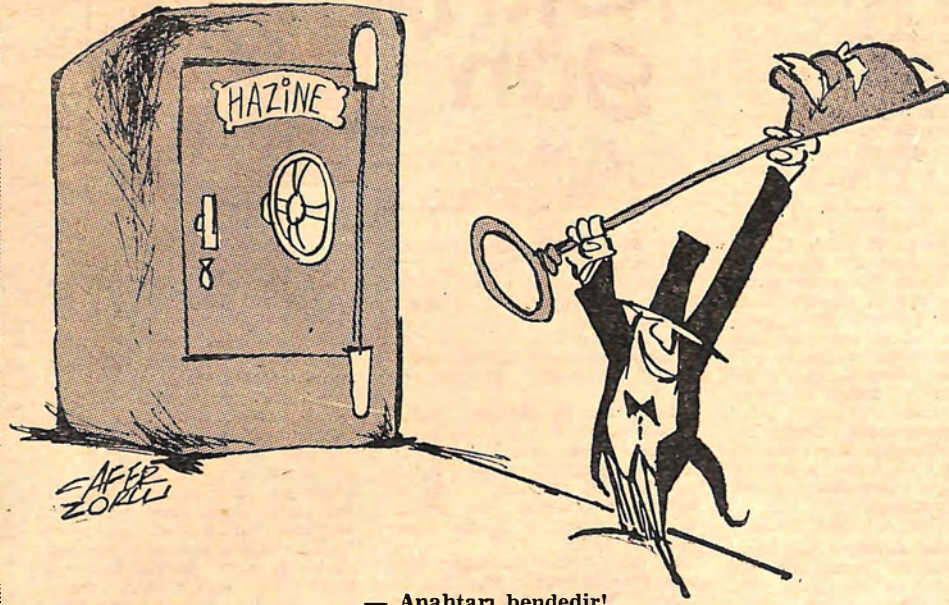
Yoksa davranışlarının gerçek kaynağı kendi aşırı utançları ve tedirginlikleri midir?

Üstünde durulmaya değecek bir de şu konu var:

— Çocuklar onların numaralarını acaba ne dereceye kadar yutuyorlar?

Geçen hafta Paris'te açılan bü-

İnönü, «Maaşlar ve Hazine yardımı ile ben uğraşacağım» dedi. — Gazeteler —



— Anahtarını bendedir!..

yük Oyuncak Sergisinde bütün bu sorunlara epeyce ışık tutan bir bebek satışa çıkarıldı.

Gözünü açıp kapayan, viyaklayan, su içip çiş eden bebekler falan var ya; bunun da marifeti doğurmak. Yani efendim, bu bebek hâmile. Eteğini kaldırıp karındaki yarığı araladınız mı, içinden kendine tatıpı benzeyen bir küçük bebekcik çıkıyor.

Çocuk terbiyesi konusunda kendilerini uzman sanan birtakım kişiler bu oyuncak bir protesto fırtınasıyla karşıladılar tabii. Bunun üzerine sergiyi gezen üç ilâ sekiz yaşındaki çocuklardan bir grup arasında bir araştırma yapıldı.

Araştırmanın sonuçları:

1. Çocuklardan çoğuna dünya-

ya nasıl geldikleri konusunda ya hiçbir şey söylenmemiş, ya da Noel Baba yahut bir leylek tarafından getirilip lâhana tarlasına bırakıldıkları kabilinden birtakım zirvalar yumurtlanmış.

2. Bunları dinleyen çocukların yarısından fazlası büyüklerin martavallarına inanmamışlar; ama inanmadıklarını belli de etmemişler.

3. Çocukların büyük çoğunluğu sekiz yaşına gelmeden önce böyle konulardaki gerçekleri iyi kötü öğrenmişler (analarından babalarından değil tabii, yaşıtla-rından yahut biraz daha büyük çocuklardan).

4. Çocuklar ne o gerçeklerden bir zarar görmüşler, ne de doğu-

ran bebekle oynamaktan. Bütün bu alandaki tek zararlı durum, analarının babalarının kendileri ne yalan söylediklerini anladıkları zaman çocukların güven sar-sıntısı geçirerek herkese karşı a-sırı şiipheci olmaya başlamaları imiş...

Çokbilmişlik oyunu yalnız çocuk yetiştirme alanında oynanmadığı gibi, oyunun kurbanı çocuklar da değildir sadece.

Bu dolabın en berbat örneklerinden biri yıllar yılı Türkiye'de halk çoğunluğuna karşı çevrilmiştir:

— Ayak takımı her şeye katıştırlmaz!

— Aklı ermez ki ahâlinin!
— Hele bekleyelim; halk gelişsin, olgunlaşsın da...

27 Mayıs öncesinde günün büyüklerinden birinin bir akşam üstü Ankara'da, Süreyya Lokalinde verilen bir kokteyl partide çokbilmiş bir tavırla bağıra bağıra bana söyledikleri hâlâ kulagımdadır:

— Oğlum, siz gençsiniz, bilmezsiniz. Biz neler gördük! Bu sosyal adalet falan hedeflerinde ben sizinle yüzde yüz beraberim. Ama bizim millet öyle şeylere alışık değildir; o türlü laflar yayılır herkesten önce sizin gibileri keser!

Kalantor kâhini ürkün sözlerin yüz kat katmerlisi yayıldı o günden bu yana. Milletin kimseleri kesmeye kalktığı yok. Yalnız politikacı esnafı ile henipaları çeşitli yollardan milleti kesmekte, evirip çevirip enayl yerine koymakta direniyorlar.

Bu çokbilmişlik aynı hızla sürer giderse nasıl bir sonuca ulaşacağı belli olmaz tabii.

Toplumların karnından ne çıkacağını çokbilmişler bile bilemez.

Refik ERDURAN



— Eyvah, idaremin gazı bitti!..

GÖZALTİ koğuşu öyle kalabalık ki, ki, değil volta atacak, kıpırdanacak kadar bile yer yoktu içeride. Sigara dumanı sis gibi sarımsı ortalığı. İkiisi, köşede yanyana oturuyorlardı.

— Canına yandığının, dedi orta yaşın biraz üstünde olanı. Bu yaştan sonra başımıza bu da gelecekti demek. Melek gibi adamıdır inan olsun. Kolumu kıpırdatsan suç olur. Sanki yolda kariya kıza laf atan bir ben varmışım gibi... Bundan geçtim, bu işi ilk defa mı yapıyorum ben? Laf şöyle dursun, çımdık bile atmışumdur evvelallah. Hiçbirinde de polisle başım derde girmemişti. Bu kez bir zilliyeye çattım ki, yapıştıma yapacağım bin pişman oldum. Alt tarafı, «Ne şeker şeysin sen böyle» dedim. «İnsanın kiür tutur yiyeceği geliyor.» Bir yaygara, bir kıyamet... Önce şemsiyesini kaşamda kırdı, sonra çantasıyla vermeye başladı. Millet toplandı çevre. mize. Bir kaç efe taslağı da kolları sıvayıp yetiştirler sağolsunlar. Ağzıma açsam eşek sudan gelinceye kadar dayak yiyeceğim. Neyse ki polis kurtardı beni ellerinden. Alıp bura ya tiktılar işte... Hey ahbab, sen beni dinlemiyorsun galiba?...

— Dinliyorum, dedi öteki ilgisizce.

— Ne biçim dinlemek bu? Karadenizde gemilerin batmış gibi pis pis düşünüyorsun. Ne olmuş yanı, nezarete tıklıdıysan dünya başına yıkılmadı ya?...

— Ben nezarete girdiğime üzülmiyorum. Sabahdan beri başıma gelenleri düşünüyorum da bu kadar akıllık bir güne nasıl sigar diye şaşıp kalıyorum.

— Ha sahi, başışla, sormayı unut... Senin suçun ne?

— İstersen baştan anlatayım, ha? İcimi birisine dökersem rahatarım belki... Patlayacağım yoksa...

— Anlat anlat... Başka türlü biter mi bu natıussuz gece?

— Kardeşim, benim en hoşlanmadığım işlerden biri, sabahları erken kalkmaktır. Bu sabah da önemli bir iş için dokuzda Beykoz'da bulunmam gerekiyordu. Kendim Küçükçekmece tarafında otururum. Beykoz nere, Küçükçekmece nere?... Anla bak, koskoca İstanbul'u bir baştan bir başa geçeceğim.

Trafikte güven olmaz, biraz erken çıkayım, dedim. Beşte kalktım. Küfürün bini bir para, yola düzeldim. Ayazda yarım saat titreye titreye bekledikten sonra ilk otobüs geldi. Bir kalabalık ki, millet kapılardan tüzüm salkımı gibi sarkıyor... Neyse, uğraş didin bir ayaklık bir yer buldum kendime. O sırada yolcuların arasında bir tanıdığa gördüm:

Kötü bir gün

Sulhi DÖLEK



«— Günaydın Tuncay!» diye selendim uzaktan.

Daha onun karşılık vermesine kalmadan yanımda duran torba sakallının biri atıldı:

«— Bu gâvur icadı da yeni çıktı! İnsan gibi esşelâmü aleyküm demek varken, bu zındıklık da neyin nesil?...»

Bizim Tuncay'ın günaydını dudaklarında dondu. Sapsarı oldu oğlan. Ben de sus pus kesildim. Sabah ezah zaten sinirlerim gergin, bir de hır çıkarmak istemedim. Ama sakallı susmak bilmez... Bir de yadakçı buldu kendine, homur homur fetva veriyorlar...

Yâ sabır!... Hani ellerinden gelse beni günaydın dedim diye taş u tacaklar. Herkesin sabrının bir sınırı vardır. Sonunda dayanamadım: «— Bana bak softa bozuntusu!» diye patladım. «Yeti artık. Tek söz daha edersen karışmam... Ne oluyorum be?»

Bir kaç kişi de benden yana çıkınca iki sakallı ilk durakta dışarı atıldılar kendilerini. İnerken de:

«— Ne ırz kaldı, ne namus... Kâfir memleketinde miyiz bel» diye yaygara etmeyi unutmadılar.

O an düşündüm ki, kaatil olmak hiçbir şey değil. Adamın kafasının taşı atmaya görsün...

İşkeleye geldiğimde elim ayağın titriyordu. Vapurla karşıya geçeceğim. Sis var, seferler yapılmıyor... Kopasica kafamın hayatta ilk defa çalışacağı tuttu:

«Burada sisin açılmasını bekleyeceğime, Boğazın bu yakasından Sarıyer'e kadar gideyim» diye düşündüm. «Oradan geçerim Beykoz'a. Zaman kazanmış olurum.»

Düşündüğüm gibi yaptım. Ama anlattığım kadar kolay olmadı. Bindiğim ilk dolmuşta yanımda oturan herif feneri söndürmemiştir daha. İnadına yapıyormuş gibi soluğunu burnuma burnuma üflüyor, alkolle soğanın ve sarmısagin karışmasından meydana gelmiş kahredici bir koku burnumun direğini kırıyordu.

«— Kardeşim» dedim, «mahsus

mu yapıyorsun allasen? Bana üfleme şu soluğunu!»

Haltettim işte... Herif zaten sarhoş, ben de üstüne üstüne gidiyorum...

«— Vay beyim!» dedi «Rahatsız oldun demek? Keyfine düşkünsen hususi tutaydın keriz!»

O bağardı, ben sustum. Sonunda yığılmanın şartına uydum. Ben indikten sonra seninki kafasını camdan uzatmış, hâlâ sövüp sayıyor...

Diyorum kardeşim, bu kadar aksiliğin bir güne sığması olacak iş değil. İnsanın çevresinde dokuz şeyten birden dönse gene olmaz bel... İkinci bindiğim dolmuşta yanımda şişman bir kadın... Şişman dediysem bildiğin gibi değil mübarek. Nasıl sığıp da girmiş içeri, bilinmez. Kâğıthane'de seyrana çıkmış gibi yayıldıkça yayılmış... Kapiyla onun arasına bütülmüş oturuyorum kedi gibi. Sinirlerim de gerildikçe geriliyor. Tam toplanmasını rica edecektim, o benden önce davrandı:

«— Rica ederim biraz öteye git beyefendi! İçime fenalık geliyor. Bindikten beri sıkıştırıp duruyorsun. Utanma yok mu sende?»

Buyurun bakalım... Şoför de erkekek adammış hani... Zink diye durdu bir kenarda:

«— İn ulan aşağı!» dedi. Güleyim mi, ağlayayım mı bilemedim. Öylece bakakaldım.

«— Sana diyorum. İnmezsen ben indirirseni bilirim seni...» Zahmete sokmadım onu. Atladım aşağı.

Sarıyer'e aşağı yukarı vaktinde geldim. Bir de tarifeye baktım ki ne göreyim, karşıya onbirden önce vapur yok... Behay sersem, diyesin, önceden akıl etseydin ya bunu!... Aman bir sandal!... Ne gezer... Kime söylesem gültüyör.

Çaresiz gerisin geriye döndüm. Kabataş'tan Üsküdar'a geçtim. Atladım otobüse, bir saatte Beykoz. Saat olmuş onbir... Arkadaşı buldum:

«— Kusura bakma!» dedim. «Biraz geç kaldım.»

«— Hiç gelmesen de olurdu» diye güldü. «İş başkasına vermişler zaten.»

Canına yandığının, solumuzdan kalkmadık. Zaten yatağın sağında yatarım. Soldan kalkmak için karımın üstünden geçmem gerek... Pismis de değiliz... Böyleyken?... Bastım kalayı, bastım kalayı... Tekrar İstanbul'a döndüm...

Bir süre sokaklarda sürttim. Canım eve gitmek istemiyordu. Her şeyin üstüne bir de karının dirdirini dinlersem cinayet çıkardı elimden alimallah.

«— Bir sinemaya gideyim bari.» diye düşündüm. «Neşeli bir şey seyredersem belki sıkıntım dağılır biraz.»

Bir gittim ki, breh breh!... Sanki bütün millet işi gücü bırakıp sinemaya gelmiş...

Belki ufak tefek olduğum için, filip kakılmaya çok kızarım. Bugün de tersine herkes beni omuzlayıp dirsekleylebilmek için sıraya girmişti sanki... Kuylukta beklerken vuran geçiyor, vuran geçiyor... Kızmadım, her gelenin biri hem üstüne çıkıp hem de «Online bakšana» diye çıkışınca kaybettim kendimi. Yumruk atamam, boyum yetişmez yarmamın suratına... Yaradana sığınıp kaval kemigine tekmeyle geçiririm. O da bana bir vole yaptırdı. Biz böyle tekmeleşe çifteleşe gışenin önüne kadar geldik. Bir de baktım, bilet bitmiş. Kös kös dönerken karaborsacının sesini duydum:

«— Şimdiki için, var mı şimdi için isteyen?»

Zaten onlar olmasa gışeden bilet bulamayanlar ne halt ederdi? Bir hovardalık yapacaktım, tam olsun du bari... Karaborsacıya beş kâğıdı bastırıp içeri girdim. Yediğim kazığın katmerli olduğunu da o zaman anladım. Yerim en ön sıranın ta ucunda... Üstelik bu cenabet yer için bir de yer göstericiye bahşış verdim.

Filmi görebilmek için kafamı iyice kaldırıp sola doğru bakmam gerekiyordu. Hoparlörün sesi sağ kulduğmda gümbürdemese gene razıydım. İkinci yarıda dayanamayıp çıktım. Yağmur, çamur, soğuk, kalabalık... Şikâyet etmek için ne ararsan var... Tutulmuş boynumu oğıştura oğıştura giderken kadının bir şemsiyesiyle gözümün oymaya çalışınca işte oldu bana olanlar... Boyah saçlarını yakalayıp bileğime dötdüm... Çekiyorum ki kopartmamacasına... Yaygaraya polisler yetiştirler. Olayı dinledikten sonra biri bana dönüp:

«— Senin de öfken burnundaymış bel» dedi. «Bu kadarcık şeye böyle sine kızar mı insan hiç?»

O zaman ne yaptım, neler söyledim, iyice hatırlamıyorum. İşte bu yüzden buradayım şimdi. Vazife başında memura hakaretten...

Sözlerini bitirdikten sonra rahatlamış bir yüzle sustu adam. Ötekini kendini tutamayıp gülmeye başladı: «— Bana kalırsa, dedi, senin içeri girdiğin isabet olmuş... Sevimmene gerek. Dışarıda olsaydın daha ne belâlara çataydın bugün, kimbilir...

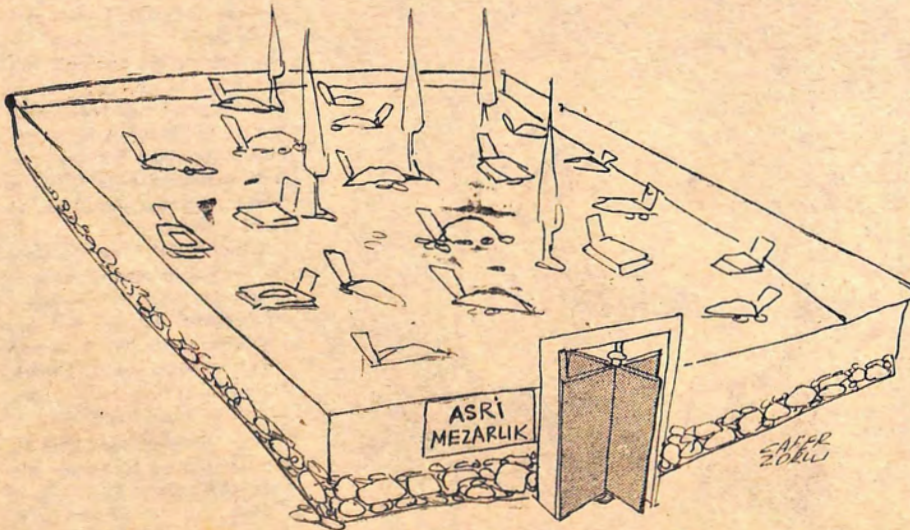
— Buraya girdim de aksilikler bitti mi sanıyorsunuz? Ne gezer... Hâlâ devam ediyor...

— Anladım? Neden devam ediyormuş? Rahat rahat oturuyorsun burada işte. Emniyettesin...

— Bak arkadaş, bende biraz aşamcılık vardır. Eve geç gitmemden yaka silkelerdi hep bizim hatun. Dün akşam yeniden kapışmıştık. Ültimatoma verdi karı: «Yarın gece eve geç gelirsen, beni bulamazsın burada. Ayrılırsız şart olsun» Ben de yemin etmişim bu gece erken döneceğime. «Dönmezsem bildiğini yaparsın» demiştik. Bizim karı sözünden döneceklerden değildir. Bir de yuvam yıkılacak şimdi. Tanrı be terinden saklasın...

— Amin, dedi öteki.

Sulhi DÖLEK



Yazısız

Her hafta bir olay

Semih Balcıoğlu

SÜLEYMAN BEY, SABAH GAYET ZİNDE OLARAK KALKTI VE PENCEREYE KOŞARAK BAHARIN TEMİZ HAVASINDAN İKİ DERİN NEFES ÇEKTİ.



BEYEFENDİ HAFİF BİR KAHVALTI ALARAK İŞE GİTMEK İÇİN EVDEN ÇIKTI.



VATANDAŞLARIN MEMNUNİYETİ GÜLER YÜZLERİNDEN NASIL DA BELLİ OLUYOR !..



ÇIKMIŞKEN BİRAZ DA ORTA DOĞU ÜNİVERSİTESİ TARAFINA DOĞRU YÜRÜYERİM. BELKİ ÜÇ BEŞ GRAM DA VERİRİM.



GÜNAYDIN ÇOCUKLAR..



GÜNAYDIN CEFKÂR VATAN EVLÂTLARI... COPLARINIZ YOK MU SİZİN ?



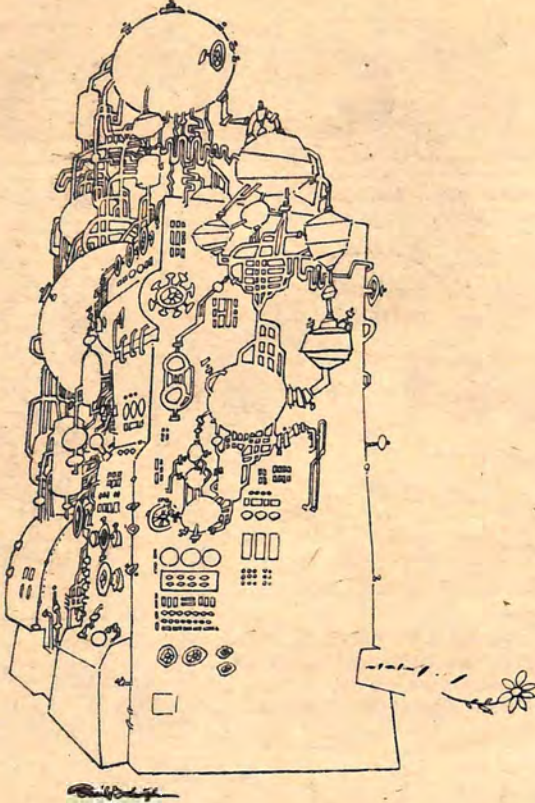
SÜLEYMAN BEY O GÜN AKŞAMA KADAR PAŞA PAŞA ÇALIŞTI. AKŞAM YİNE YÜRÜYEREK EVİN YOLUNU TUTTU.



BU GECE DELİKSİZ BİR UYKU ÇEKERİM ARTIK... BÜTÜN İŞLER TIKIRINDA GİTTİ.



NOT: BU OLAY GEÇTİĞİ ZAMAN SÜLEYMAN BEY DEVLET SU İŞLERİ GENEL MÜDÜRÜYDÜ



Yazısız

MANİLER DİLE GELDİ...

Asmada üzüm sana,
Kem midir sözüm sana
Hem zengin, hem dul gibi,
Caka satma insana.

Ay dolandı batmaya
Kız soyundu yatmaya
Röntgenciler gidiyor,
Pencereden bakmaya.

Asma örttü yüzümü,
Yâr tutmuyor sözümü,
Bir şişe kezzap yeter,
Göremezsın yüzünü.

Ay doğdu çini çini
Opek ağzın içini,
Dudağın bir ton boya,
Bulandırma içimi.

Armut dalda süzülür,
Yere düşer büzülür
İyisini yiyemem
Ayı duyar üzülür.

Altın altına benzer,
Gümüş gümüşe benzer
Yeni bir flört buldum
Kırk el değmişe benzer.

Altın yüzük ıslanmaz,
Suya düşse paslanmaz,
Mor beşyüzlü görünce
Abla gönlüm dayanmaz.

Armut dalda tartılır,
Okka okka satılır,
Sosyete morukları
Jigoloya atılır.

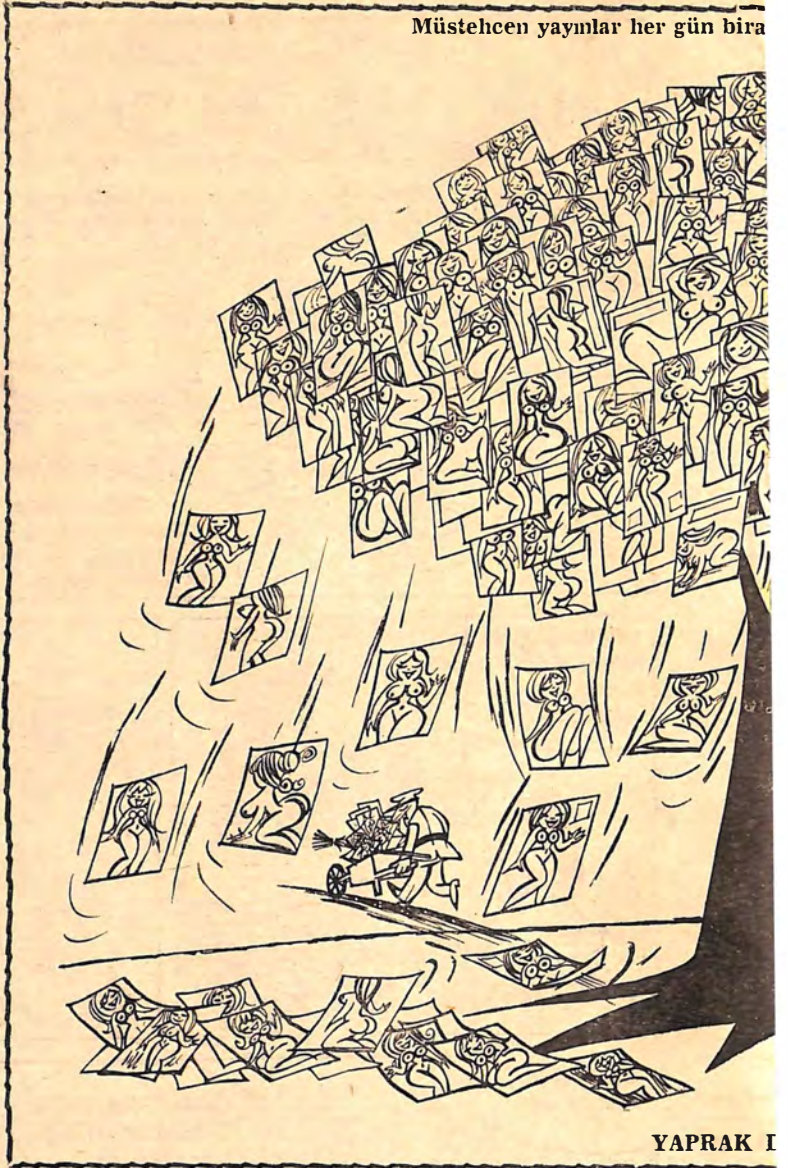
Ben bir meşhur kasabım,
Bozulmasın âşâbım
«He» demezsen kız bana,
Satır görür hesabım.

Altına bak altına,
Takmış gerdan altına,
Saatli bomba koymuş
Kızlar sutyen altına.

Altınım alay değil
Yüzüğüm kalay değil
Parmağıma bir geçsen
Kurtulman kolay değil.



Müstehcen yayımlar her gün bira



YAPRAK I

G e l i s

daha artıyor. — Gazeteler —



KÜMÜ!



— Aaa, siz daha soyunmadınız mı doktor bey?..

...MANİLER DİLE GELDİ

Altın tas, altın tarak
Olduk siladan ırak
Zam koymadan P.T.T.
Otuz kırk mektup bırak.

Altını sarraf bilir
Yaremi cerrah bilir
Yediğim kazıkları
Sadece Allah bilir.

Al at'a yeşil kolan,
Dolan dağları dolan
Tek seni görüyorlar
Herkes yapıyor talan.

Arabada buğdayım
Nutukla uyutayım
Senin gibi seçmeni
Ben nasıl unutayım.

Alçacık duvardayım,
Siyasi hovardayım,
Nerde bir Parti bulsam
Törenle oradayım.

Altını eritirim
Sözümü yürütürüm,
Siyasiden dostum var,
Postunu sürütürüm.

Anne beni, vay beni,
Aldı kaçtı «OY» beni,
Sandıklar açıldıkça,
Birer birer say beni.

Alım, Alım, Gül Alım,
Bankalara gir Alım,
Krediyi çekince
Az da beni gör Alım.

Atıma biniverdim,
Dizgini salıverdim
Kuyruğundan tutmuşlar,
Yerimde kalıverdim.

Altın burmam var benim
Hazinem çok dar benim,
Eritip harcayacak
Karaborsam var benim.

Ah olsa, vah olmasa,
Gel olsa, git olmasa
Sandıktan çıkmak zevkil
Tekrar girmek olmasa.

Fikret YILMAZ



m e l

SİZİN İÇİN

TANIMADIN MI BENİ?

Ahmet akıl hastasıydı. Daha geçen yıl çıkmıştı Bakırköy'den. Yolu bir gün Sirkeci'ye düşmüştü. İçkiyi fazla kaçırınca sarhoş olmuş, geçmiş bıçağını yoldan geçen tüm halka saldırıyordu. Olayı izleyenler korku ve heyecan içinde.

Nuri, kalabalık arasından seslendi:

— Onu bana bırakın! O benim hastahaneden arkadaşındır.

Yaklaştı Ahmet'e:

— Ahmet dur, dur yapma. Bıçağını cebine koy. Ben senin Bakırköy'den arkadaşın Nuri... Tanımadın mı beni?... Ben Nuri.

Ahmet duraklamıştı. Ne ses çıkardı, ne bir cevap verdi. Sonra ne olduysa ansızın elindeki bıçağı arkadaşını Nuri'ye saplayıverdi. Nuri:

— Of, yandım anam!... deyip yıkıldı yere.

Ahmet, ikinci defa bıçağı vurmaya hazırlanıyordu ki, Nuri can pahasına son bir gayretle:

— Ahmet, tanımadın mı beni?... Ben arkadaşın Nuri... diye bağırdı.

Ahmet, elindeki bıçağı cebine koydu. Ve arkadaşına dönerek:

— Tanıdım seni Nuri, tanıdım, dedi. Ama böyle yere uzanmış ne yapıyorsun?...

Nurullah ÖZGÜL
İmrâhor Cad. Büyüktepe
Sok. Işık Ap. No: 2/1.
İncesu/ANKARA

MUZ

Almanya'ya geldi dahi henüz bir ay oldu olmadı. Bir gün bakkala gittim, muz alacaktım, bakındım, etrafta göremeyince bakkala el işaretleri ile tarif ettim. Ben tarif ettikçe adam: «Banane» diyor. «İyi dedim, sana neyse bana da ne!» ve çıktım dükkandan.

Eve gelip olayı arkadaşlara anlatınca eskilerden biri kıs kıs gülmeye başladı.

«Ne gülüyorsun?» dedim.

«Muzun ismi burada banane» demez mi, tabii ben de başladım gülmeye.

Akın KOROL
In Fa. Holdeffleiss L. Co.
8402 Neutrowbling
Berliner Str. 8
Westdeutschland

SOBANIN İÇİ

Kemal'in babası evine ilk olarak soba almış ve kurmuştu. Hiç soba görmeyen Kemal sordu:

— Bunun içine hangi bizim girip de ısınacak?...

Kemal AYDEMİR
Yuvalı köyü İlkokulu Öğ.
İğridir — İSPARTA



— Amca, annem senin hunini istiyor... Lâmbaya gaz koysun, yine geri getiririm!..

SAAT KAÇ?

Osman, onaltı yaşına gelmesine rağmen ilköğretimi daha bitirememişti. Güçbelâ beşinci sınıfa gelen Osman'ı bir de tavla hastalığı yakalamıştı. Fır-satını buldukça okuldan kaçarak kahveye gider ve bütün gün tavla oynardı.

Bir gün onu kahvede tavla oynarken yakalayıp okula getirdim. Okulda çocuklara saat kavramını öğretmeye başladım. Bir ara Osman'a da sordum:

— Osman saat kaç? Söyle bakalım!

— Şeşi dü geçiyor, öğretmenim.

Hasan ÇELİK
Eğitim Enstitüsü
BURSA

TUZLU YEMEKLER

Öğretmen Okulu beşinci sınıftayken yaz döneminde bazı kurslar tertiplenmişti. Bir bayan öğretmenimiz de ileride başımız sıkışınca lâzım olacağından bize yemek pişirme kursu veriyordu.

Bir gün yemeklerin tuzluluğu söz konusu oldu. Tuzlu yemeğe bir kaç dilim patates doğranınca normal hale geleceğini, patatesin her yemek ve çorbalara uyacağını söyleyerek not ettirmişti.

Yemekler konusu bitip, sıra sütlaç yapmaya gelince; hocamızı sordu:

— Sütlaç tuzlu olunca ne yaparsınız?

Ezberciliğiyle tanınmış

Fikri adlı arkadaşımız hemen cevabı yaptırdı:

— Bir kaç dilim patates doğrarız hocam!

Ali AKYÜZ
İkizoluk İlkokulu Öğ.
Orhaneli — BURSA

YAŞLILIK

Evde yaşlılıktan konuşuyorduk. Ablam:

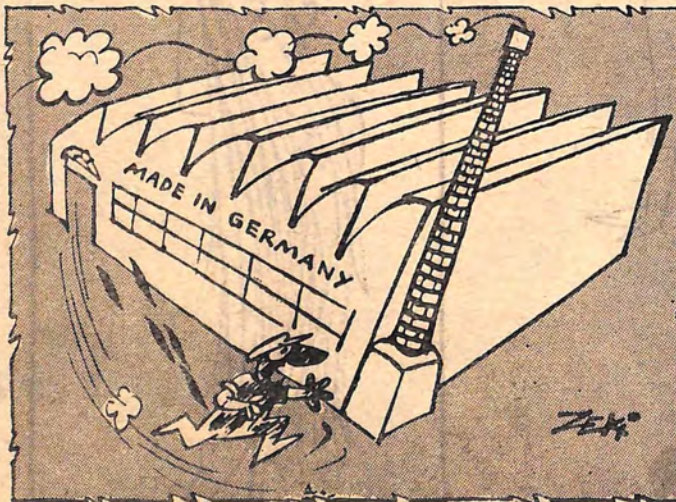
— İnsanlar yaşlandıkça çocuklaşıyor, dedi.

O sırada oyununa dalmış olan küçük kardeşim hemen başını kaldırdı ve anneanneme bakarak:

— Nine gelsene birbiri oynayalım, dedi.

Nuran SARICA
Özveren Sok. 15/9
Demirtepe/ANKARA

Almanya'daki kaçak Türk işçileri güç durumda. — Gazeteler —



— Ölemek var, dönmek yok... Kapıdan atsalar, bacadan girerim!..

SEBZE YAĞMURU

Yeni kurulan müzik topluluğu sahneye ilk defa çıkmış, daha ilk şarkılarında sebze yağmuruna tutulmuştu.

Bir kaç gün sonra, topluluk elemanlarından birine sordular:

«Ee, sahnede başarılı oldunuz mu?»

«Yok canım, ne gezer» diye cevap verdi.

«Demek orkestra kurmarız bir işe yaramadı?»

«Yaramaz olur mu, yaradı. Esnaf oldu.»

«Yaa.. nasıl?..»

«Sahneye atılan sebzeler sayesinde bir manav dükkanı açtık...»

Haluk GÖK
Acıbadem, Kuruçesme, Beyaz Leylaklı sokak 3 Blok
Daire 10
Kadıköy/İST.

NEYİN VAR ÖĞRETMENİM?

İlkokul öğrencileri, öğretmenlerine çok yakın çocuklardır. Öğretmenlerinin en ufak üzüntüleri, hastalığı onları üzer. Bir gün bir gece poker masasının başında uykusuz kalan bir öğretmen arkadaş anlatmıştı bu olayı:

Sabaha kadar oyunumuz devam etti. Sabahleyin oyun masasından kalktım, doğru okula ve derse girdim. Soba yanmış, sınıf sıcak. Birinci dersin sonuna doğru uykusuzluğun verdiği tahammülsüzlük sonucu, öğretmen masasına oturdum ve kafamı masaya koyarak gözlerim dalmıştı. Bu sırada birinci sınıf öğrencim Nazan gelmiş beni dürterek:

— Neyin var öğretmenim? Hasta mısın? diye beni uyandırdı.

Uykusuzluğun ve geceki oynadığım pokerin etkisi geçmemiş olacak ki, çocuğa verdiğim cevap:

— Üç valem var, oldu.

«Kendime geldiğimde hayatımda bu kadar utandığımı hatırlamam» dedi.

İsmail AK
Öğretmen
ÇARŞAMBA

HEDİYE

İşini rüsvetsiz ve kolaylıkla gören memura, bağından bir sepet üzüm götürün köylüye memur:

— Canım ne zahmet ettin, sana çok ziyanalık, der.

Köylü:

— Ne zahmeti, ne ziyanı diye cevap verir, say ki bir üzüm kütüğünün bir çubuğunu da inek yedil!..

Nuri BİLGİN
İale Sok. No: 12, kat: 3
Pendik — İST.

HIZLI TRAŞÇI...

MEŞHUR BERBER HİDİR'İ TANIYALIM

DÜNYAYA gelmiş erkek berberleri arasında en erkeği olan Hıdır'a bir kere bile traş olmadım demek büyük bir eksikliktir... Çünkü makas, tarak, makine, ustura Hıdır'ın elinde âdeta vahşileşir, insan, Hıdır'ın elinde traş olurken kendini her an bir ustura darbisiyle rahmeti rahmana gidecek gibi hissederek... Makasın her hareketi sağ, yahut sol gözün çıkması ihtimalini arttırır... Tarak başta gezinirken hissedilen müthiş acı hiçbir berberin elinde duyulmaz... Traş makinesi ensede gezinirken en ufak tüyleri bile yerinden sökercesine çıkartır ve müşteriye ensesinden et koparıyor-muş intibamı büyük bir ıstırap içine verir... Bir gün bir adamın, «Ya-

rabbi, benim canımı Hıdır'ın elinde al!» dediği çok duyulmuştur... Ve bu söylenecektir.

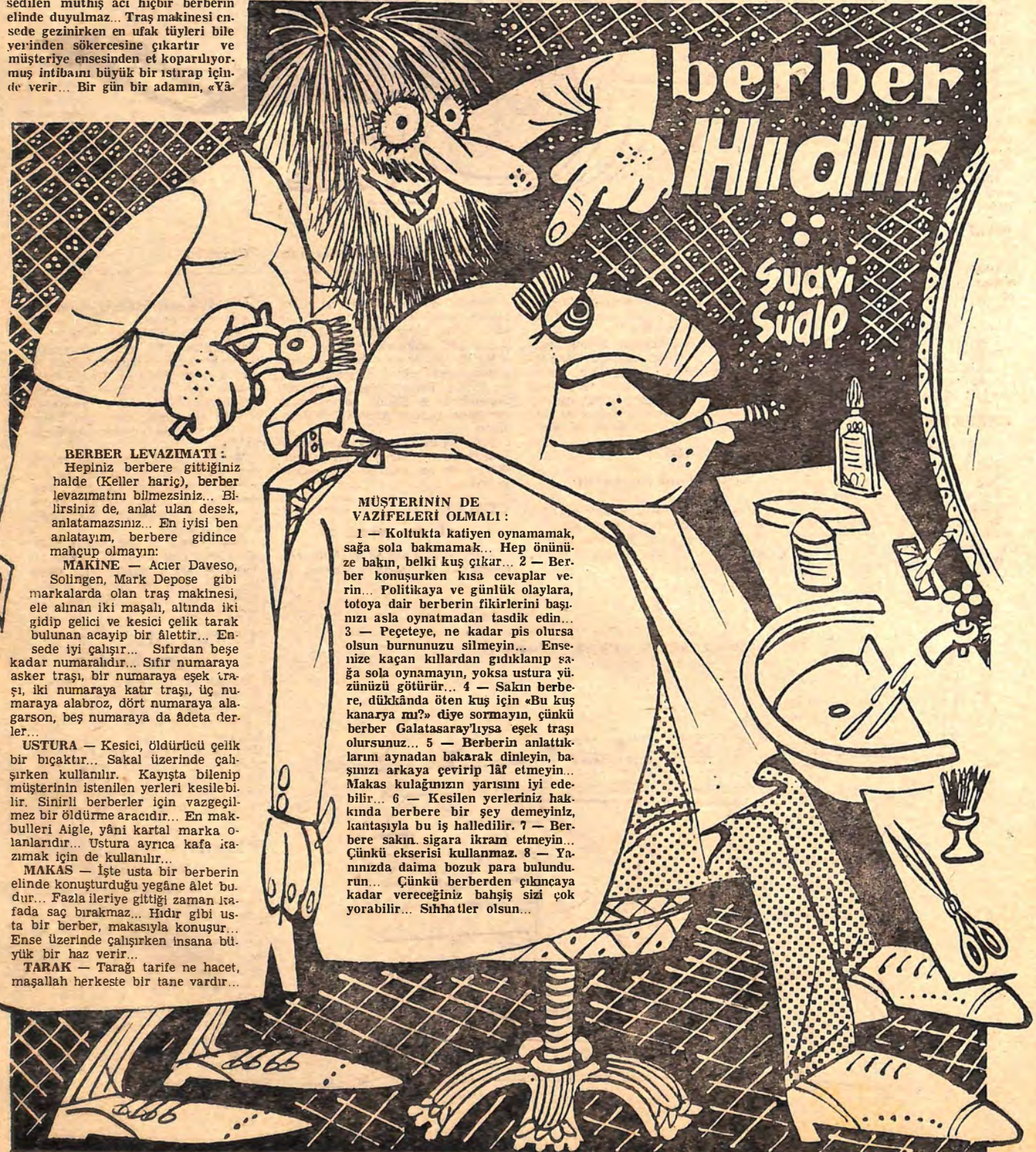
İşte berberliğin yüz karası, pardond medarı iftihar Hıdır Budur, budur... Hıdır Budur'un küçüklükten eline geçirdiği bir makasla babannesinin saçlarını kökünden kestigi, mahalledeki kedi köpek gibi zalı hayvanların Hıdır'ın elinden neler çektiği, geçenlerde son sayı-

çıkan «Berberin Sesi» dergisinde bildirilmiştir... Hıdır evlidir ve beş çocuğu vardır... Dakikada beşyüz kelime konuşan Hıdır, müşterisini traş ederken ona hiç konuşma fırsatı vermez... Konuştu mu da, «Benim konuşursan seni nasıl traş ederiz?... Müşteri kısmı konuşmaz!» diye bir de tersler...

Hıdır'ın en ilgi çekici yönü de, kendisinin bol saçlı ve sakallı olu-

şudur... Ona göre bir berber bir berbere, «bire berber biz hiçbir zaman traş olamayız» demeliymiş... Çünkü traşlı bir berber, müşteriye traş olmak hissini vermezmiş... Ama bol saç ve sakallı bir berberi gören müşteri traş olma azmini du-yar-mış... İşte Hıdır Budur, budur...

Fazla malûmat için Hıdır'ın usturasının altına yataklık şarttır... Allah saklasın...



BERBER LEVAZIMATI:

Hepiniz berbere gittiğiniz halde (Keller hariç), berber levazimatını bilmezsiniz... Bilirsiniz de, anlatırsanız, anlatamazsınız... En iyisi ben anlatayım, berbere gidince mahcup olmayın:

MAKİNE — Acier Daveso,

Solingen, Mark Depose gibi markalarda olan traş makinesi, ele alınan iki maşalı, altında iki gidip gelici ve kesici çelik tarak bulunan acayip bir alettir... Ensede iyi çalışır... Sıfırdan beşe kadar numaralıdır... Sıfır numaraya asker traşı, bir numaraya eşek traşı, iki numaraya katır traşı, üç numaraya alabroz, dört numaraya alagarson, beş numaraya da âdeta derler...

USTURA — Kesici, öldürücü çelik bir bıçaktır... Sakal üzerinde çalışırken kullanılır. Kayışta bilenip müşterinin istenilen yerleri kesilebilir. Sinirli berberler için vazgeçilmez bir öldürme aracıdır... En makbülleri Aigle, yani kartal marka olanlarıdır... Ustura ayrıca kafa ıkmak için de kullanılır...

MAKAS — İşte usta bir berberin elinde konuşturduğu yegâne alet budur... Fazla ileriye gittiği zaman kafa da saç bırakmaz... Hıdır gibi usta bir berber, makasıyla konuşur... Ense üzerinde çalışırken insana büyük bir haz verir...

TARAK — Tarağı tarife ne hacet, maşallah herkeste bir tane vardır...

MÜŞTERİNİN DE VAZİFELERİ OLMALI:

- 1 — Koltukta katıyen oynamamak, sağa sola bakmamak... Hep önünüze bakın, belki kuş çıkar... 2 — Berber konuşurken kısa cevaplar verin... Politikaya ve günlük olaylara, totoya dair berberin fikirlerini başınızı asla oynatmadan tasdik edin... 3 — Peçeteye, ne kadar pis olursa olsun burnunuzu silmeyin... Ense-nize kaçan kılardan gıdıklanıp sağa sola oynamayın, yoksa ustura yüzünüzü götürür... 4 — Sakal berbere, dükkânda öten kuş için «Bu kuş kanarya mı?» diye sormayın, çünkü berber Galatasaray'lıysa eşek traşı olursunuz... 5 — Berberin anlattıklarını aynadan bakarak dinleyin, başınızı arkaya çevirip lâf etmeyin... Makas kulağınızın yarısını iyi edebilir... 6 — Kesilen yerleriniz hakkında berbere bir şey demeyiniz, kantaşıyla bu iş halledilir. 7 — Berbere sakın sigara ikram etmeyin... Çünkü ekserisi kullanmaz. 8 — Yanınızda daima bozuk para bulundurun... Çünkü berberden çıkıncaya kadar vereceğiniz bahşış sizi çok yarabilir... Sıhhatler olsun...

PAZARTESİ :

Tedbir gerek

Bir kaç ay içinde soyulan dördüncü banka şubesi bu.

Buna benzer olaylar dünyanın her yerinde olur diyeceksiniz.

Elbette olur.

Bizi düşündüren, her tedbir alınıştan sonra bir bankanın soyulmuşudur.

Veznedarlara silâh dağıttık, özel detektifler tuttuk, polise bağlı alârm zilleri taktık.

Ama hiçbirini sökmeydi.

Daha etkili tedbirler bulmak gerek. Bizim aklımıza iki çare geliyor ama, siz ne dersiniz?

Ortalıkta zaten pek sık görünmez olan parayı mı toptan kaldırmalı, yoksa vatandaşı mı tasarruftan caydırmalı?

Hani öyle havadan sudan tedbirlerle soygunun önü alınacağı benze-miyor da...

SALI :

Olur ama...

Vergilerin ağırlığından bunalan Alman mükelleflerden biri, maliye-ye olan borcunu bomba ile ödemiş!

Bir yanlış anlama ne büyük olay-lara yol açıyor değil mi?

Adamcağız her halde PTT'nin getirdiği ihbarnamedeki «Vergi borcu»nu «Vatan borcu» anladı, devlet güç durumda kalsın diye hemen elindeki cephaneyi yolladı!

ÇARŞAMBA :

Sevinmeyin hemen

Japonya'nın Osaka Fuarı için ha-zırlanan bizim filtreli Samsun siga-ralarının, Beyoğlu tarafında açıkça satıldığını yazıyor gazeteler.

Biraz pahalıca oluyormuş ama, neyse ki taa buradan Japonya'ya ka-dar gitmeye değmez.

Hem sigara tütüniyle, içimiyle,



Maaş alamayan milletvekilleri güç durumda imiş. — Gazeteler —

hattâ ambalâjı, biçimiyle orada satı-lanın aynı olduktan sonra neden zahmete girsin insan?

Çok çok da Samsun bulma umu-duyla yola çıkan tiryakinin Beyoğ-lu'na gelmesini bekliyorlar, sigara fiyatının üstüne sadece ve sadece Osaka yolculuğunda harcayacağınız paranın yüzde onunu ekliyorlar. Ge-ri kalan vakit ile nakit de kârınız!

PERŞEMBE :

Gizlemeyin haydi

Dış basın, Dünya Bankasının İs-tanbul Belediyesine kredi açtığını müjdelerken, bizim gazeteler «Kafes modası»nın bütün Fransa'yı sar-dığını bildiriyor.

Fransız dostlara duyuralım ki, bizden ilham almasaydınız, bu mo-dayı kolay kolay yaratamazdınız.

Sizi gidi açığözler siz!!..

Bizim belediye'nin başta Ankara olmak üzere, çeşitli ülkelerden son-ra Dünya Bankasından da yardım kopardığını gördünüz, hemen garıp bir moda yaratıp adına «Kafes» de-diniz!

Bizde şu «Kafeslemek» alışkanlığı olmasaydı, yıllar yılı dıştışinseniz «Kafes» deyimi aklınıza gelir miydi acaba?

CUMA :

Gayri resmi

Gazetelerde resimlerini görüp, «Al-manya'dan Hollanda'ya yüzerek gi-

gidip döndüler» başlığını okumuşsu-nuzdur her halde.

İster bilgisizliğimize verin, ister saflığımıza... Ne yalan söyleyelim, resimlere bakar bakmaz içimiz u-mutla dolmuştu önce. Hele asfaltta yürür gibi ellerindeki bavullarla yüzdüklerini görünce, «Tamam» de-miştik içimizden. «Yüzmede olsun Avrupa çapında bir başarı kazandık galiba.»

Nedeeen sonra anladık ki resim-deki kişiler ne sporcuymuş, ne yü-zücü... Amaçları ne araştırma yap-makmış, ne rekor kırmak; kaçak çalıştıkları Almanya'da bir lokma ekmek bulmak!

Gayri resmi de olsa yüzme dalın-da kimbilir ne rekorlar kırıyor, ne başarılar sağlıyorlardı ama, dedik ya, adamlar kırılsı kırmayı düşün-düklerinden, rekoru falan akıl ede-miyorlar ki.

CUMARTESİ :

Olur mu birader?

Erbaa'dan bir haber: «250 milyo-na çıkan Devlet Hastanesinde her sey var, yalnız doktor yok.»

Doktoru da olsaydı eğer, adına hastane denir miydi birader? Ma-lûm, hastane denen yerin ya hastası olur, yatağı olmaz; ya yatağı olur, ilâci olmaz; ya da binası olur, dok-toru olmaz! Hepsi bir araya gelirse, yazık değil mi milletin 250 milyon-u-na?...

PAZAR :

Olan olana...

Kitap yazmak için yurdumuza ge-len Amerikalı bir hanım burada gö-bek dansını öğrendiğini açıklarken, Nijerya'dan dönen bir dansözümüz şu ilginç açıklamayı yapıyor: «Afri-ka'da göbek attım, İstanbul'da zen-gin oldum!»

Kimin nerede ne olacağı belli de-ğil ki...

Bakıyorsunuz, kitap yazmaya ge-len dansöz olmuş, göbek atmaya gi-den zengin olmuş.

Bizdeki siyasîler de öyle değil mi?

Üçü beşi birleşip memleketi kur-tarmak amacıyla parti kuruyor, ba-kıyorsunuz memleket yerinde sayar-ken, yakınları, ahabları vurgun vu-ruyor!

Vedat SAYGEL



Gecekondulara elektrik verilecek. — Gazeteler —

GECEKONDU TİPİ!

Erhan Tıg'ın Sorularını dii

0: SIFIR. Kopya çeken öğren-
ciye sıfır verilir okulda. Hayatta
ise aferin, bravodur notu...

Sıfıra sıfır elde var sıfır: Ha-
yatımız!

00: Çalışanlarımızın, çalışma
saatlerindeki kaytarma mevkii...
Solda sıfır: Hiçbir işe yarama-
dığı halde, bensiz iş olmaz sanan
kişi.

Sağda sıfır: Hiçbir işe yarama-
dığı sanılan ama onsuz yapıla-
mayan nesne: Sermaye.

1: BİR. As. Yalnızlık, teklik.
Herkesin apayrı bir iç dünya-
sı vardır ama diğer insanlarla
birlikte yaşamak zorundadır.

Önden birinci alkışlanır, son-
dan birinci kendisine pay çık-
tır!

Trende birinci mevkî makbul-
dür; ama sinemada, sigarada de-
ğil!

Bir içim su: Yaz günü İstan-
bul'unun hülyası, plajların sü-
sü, gençlerin rüyası.

«Her fert cihanda
birdir amma
Bir tane değildir öyle
hâşâ!»
Abdülhak Hâmit

2: İKİ. İki gözümüz,
iki kulağımız, iki eli-
miz, iki ayağımız oldu-
ğu halde pek sevmeyiz
ikiyi, ikincliliği. Hep
birde, birinciliktedir
gönüllümüz. İki cami arasında
binamaz olduğumuza bakmaz, i-
kilik çıkaranlara kızarız!

3: ÜÇ. Kutsal bir rakamdır bu.
Üç kere okunur dualar, sabır ü-
ç kadardır, yemek üç kere...

Üç silâhsörler vardır, sesleri-
ni duymaktan zevk aldığımız, on-
lar olmadan yapamadığımız: Su,
kız, para.

4: DÖRT. İki kere iki dört ol-
masaydı matematik iflâs ederdi.
— Pokere bir dördüncü arıyo-
rum, var mısın?

— Varım.
— Güzeel.
— Peki ama nereye gidiyorsun?
— İki kişi daha aramaya.

5: BEŞ. Beş parmağımızın be-
şinin de birbirinden farklı oldu-
ğunu biliriz ama bütün insanla-
rın bizim gibi olmasını isteriz.

7: YEDİ. Yedisinde gider ço-
cuklar okula ve orada tanışlırlar
toplum denen canavarla...

9: DOKUZ. Milletın anası do-
kuz doğurur,
Milletvekili maaşıyla meşgul o-
lur...

10: ON. Evine kon, evin yoksa
sokakta don.

On numara pek iyidir ortada,
lisede,
Onu alan öğrenci bayram eder.

Onbaşı oldu mu bir er, şığa-
maz yere, göğe!...
Koltuklarını kabartır da öyle
gezer.

11: ONBİR. Onbir kişiyle oyna-
nır futbol, ama oyunculardan da-
ha fazla ilgilidir oyunla taraftar-
lar, seyirciler!...

12: ONİKİ. Bir düzine.
Nişancılar pek ses etmez de
Karavanacılar öğütür, ont-
ki-
den vurdum diye!...

13: ONÜÇ.
Eskiden kimse sevmeydi onü-
çü, uğursuz sayıp,
Toto icat olalı, onüçün bu ö-
zelliliği kayıp!...

26: Eskiden yirmi altı
dense Demirel muhak-
kak gülerdi,
Demokratik rüzgâr al-
tında, elindeyse gülsün
şimdi...

40: KIRK. Dedekor-
kut'un yiğitleri kırkar
kırkar gezirdi, şimdi
nerde, kırklara karıştı
o birlik. Kırk gün, kırk
gece olurdu eski düğünler, şin-
di indii bir güne. Kırkinci gün
ya doğuyor bir çocuk, ya da bo-
şanmak için gidiliyor mahkeme-
ye...

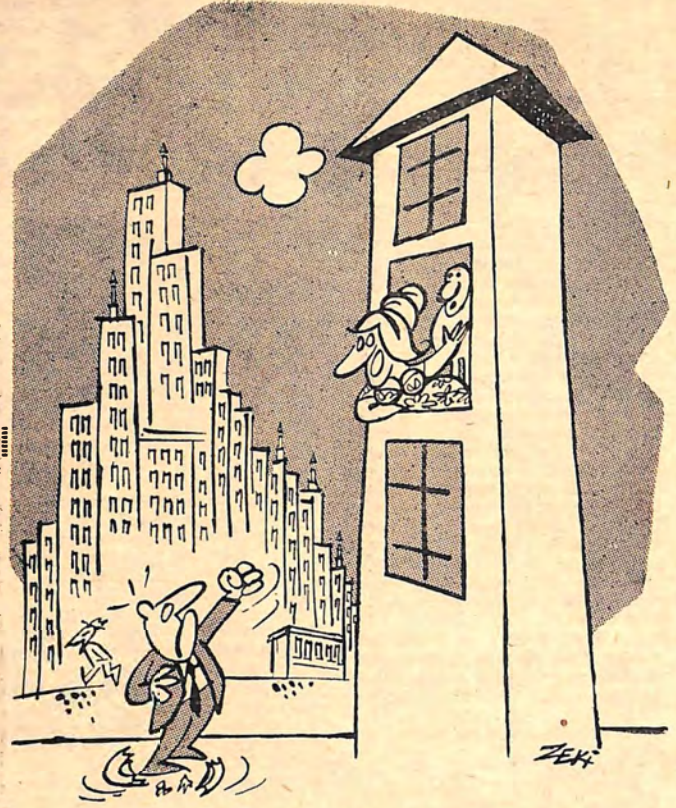
41.5: Kırkbir buçuk kere ma-
şallah!
Düşmanlar dışardan, biz iç-
den, şu vatan bir türlü mahvol-
madı,

Herkes hayâl kırıklığına uğra-
dı ama sandık başına gitmeyen
olmadı...

70: YETMİŞ.
İş bitmiş Şimdi buradaydı
Allah Allah, çık çık,
Acaba nereye gitmiş?...

100: YÜZ.
Karada yüz, denizde yüz
Hacıağa bulursan derisini yüz.
Yüz verdiler mi astar iste,
Ya gemini yüzdür, ya kendin
yüz,

Kaldır âr'ı, hayâyı, bırak utan-
mayı, Yüzsüz ol, yüzsüz!...



— Kimse kimsenin kısmetini yiyemezmiş... Kocama attım,
size geldi!..

YUVARLAK DÜZENDE SİVRİ DÜŞÜNCELER

* Yok efendim, cahil bir milletmişiz de... Nüfusun büyük çoğunlu-
ğu okuma yazma bilmezmiş de... Hepsini ne dediğini bilmezlerin uydur-
ması! Nasıl okuduğumuzu görmüyorlar sanki. Yedimizden yetmişimizde,
eşiktekimizden beşikte olanımıza okuyoruz.

Hayır hayır; maval okuyanları, velfecir okuyanları, meydan okuyan-
ları, rahmet okuyanları, adamın ruhunu okuyanları falan kastederek
kelime oyunu yapmıyorum. Gerçek anlamıyla okumaktan söz ediyorum.

Ülkemizde son bir yıl içinde kitap satışlarında korkunç bir artma
görüldü. Her ne kadar bu artışın tamamını —değilse bile büyük bir
yüzdesini— o biçim kitaplar meydana getiriyorsa da ne önemi var? Bu
işler sıra ile olur. Bugün seks romanlarıyla okumaya ısırırız, yarın da
alfabeyi sökeriz.

İstimi arkadan getirmeye alışkın değil miyiz zaten?

* Eskiden, İstanbul'a olan göç önemli bir problemli. Bugün yine
yılıda yaklaşık 100.000 kişi taşradan İstanbul'a göçüyormuş ama bu ko-
nu ikinci plânda kalıyor yavaş yavaş. En çok on yıl sonra bu akın şıp
diye kesiliverecek.

On yıl sonra İstanbul'un taşı toprağı yine altın olmakta devam ede-
cek şüphesiz. Göğün durmasının nedeni başka olacak. İstanbul'a göç et-
mek isteyen kimise kalmayacak ki!... Hepimiz Almanya'ya işçi olarak
gitmiş olacağız. Kimimiz normal yoldan, kimimiz de turist pasaportuyla
kaçak...

İşte o zaman, merak ediyorum, Demirel kimin oy'u ile Başbakan-
lıkta kalacak?...

Sulhi DÖLEK

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

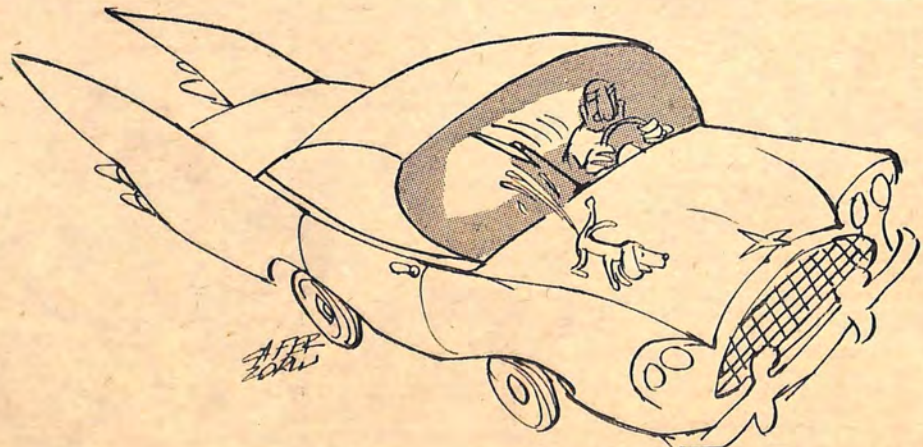
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11



Yazısız



ŞEKERİ ORTA

Muzaffer İZGÜ

— 12 —

«Demek kitabın yarısı yoktu... Kel Hayri'nin de kitabının yarısı yoktu. Söylememişti ona Hayri hiç bir şey. Ama bak, tutmuştu işte rüya. Yarısı yok kitap... Şimdi eve gidince kitaba bakacak, şıp diye okuyacaktı. Belli olmaz, belki de bu hafta içinde gider, elleriyle koymuşlar gibi bulurlardı defineyi. İşte o zaman, o zaman... Geçerdi şöyle o cıkkının karşısına:

— Söyle lan kaç liraya ihdiyacın var? derdi. Hı söyle. Söyle de, sana babayın anayın vermediği parayı vereyim dümbük. Sonra o terzi, o tenekeci Münin usta... Hepsine hepsine para..»

Kel Hayri:
— Hadi, dedi hadi, sallanma, dommuşuk. Şöyle bi gave bulup da içmizi ısıdak.

Geldikleri yoldan yürümeye başladılar. Gün ağarmış, güneş gelinlik bir kız gibi doğudan süzülmeğe başlamıştı. Gâvürköyü'ne vardıklarında güneş bayağı yükselemişti. Hem, oradaki kahvenin birine daldılar.

Kel Hayri:
— Bize çay, dedi, iki dene olsun. Amma o biçim olsun ha.

Ârif onbaşı, ayaklarının terazi tutuşunu hiç beğenmedi. Terazi öyle tutulmazdı, bıçağın sapına yapışır gibi, en fazla üç parmak tutardı teraziye. «Acemî» dedi içinden. Sonra, çayları da beğenmedi. Hiç böyle çay mı olurdu? Mutlaka çayını hemen su kaynadıktan sonra atmıştır,» dedi içinden. Oysa ki iyi çay, bir müddet içinde sıcak su olmadan demilikteler bekler, iyice yumuşar, ondan sonra üzerine sıcak su dökülünce tavşan kanı gibi olurdu.

Çayını içen Kel Hayri, garsona:
— Tazele, dedi. Seninkini de tazelesin mi onbaşı?

— Yok, dedi Ârif onbaşı... Çay çay deil ki..

— Niye? dedi garson.

— Suyu gaynayınca gonmuş.

Garson kafasını kıvrırdı:

— Pekli, soğukken mi goyaydık?

Hiç seslenmedi Ârif onbaşı. Şimdi tutup onunla çay nasıl yapılır diye uzun uzadıya tartışamazdı. Kel Hayri, su bardağından, biraz su boşalttı cebindeki yarım şişe ispirtonun içine. Sonra, garsonun görmez rafaından şişeyi ağzına götürdü. Cebine attığı çayın tek şekerini çıkarak şöyle bir yaladı, sonra tekrar cebine koydu.

Fısıldadı Ârif onbaşıya:

— İçecen mi?

Anlamadı Ârif onbaşı, çay zannetti:

— Yok, dedi.

Kel Hayri, şişeyi cebine yerleştirdi:

— Duramıyorum bu namussuzu içmeden, dedi. Biliyon mu, benim için bira dere suyu, şarap guyu suyu, rakı da kaynak suyu... Gandirmıyor beni... Dedim gendi gendime, deneyim dedim, oturmuşum bir gün dört kilo şarap içmişim. Gafam heç, gene aynı, yani çiz şöyle bir çizgi kalıp cambaz gibi yürüyüm üsdürden... Sona bir gün tam bi kilo iki yüz elli gram boğma (kaçak rakı) içmişim, ulan aman, o zaman daha berbat be, bin sırtıma hamamın gaypak daşında, seni yüz kere hamamın içini fır döndürüm düşmeden. Hele bira gardaşım, lan aroa suyu deil vallaha, dere suyu dere... Öyle akort olmuş ki artık benim

içim, rakıyan şarapnan bısım akra-ba. En iyisi bu işde, ispirto... Tez öldürür diyorlar, sen heç duydun mu öleceği zamanı kupa kıp ayarla. Yan insanı? Yoo... Onun için boş-ver...

Kel Hayri, bu istahla garsonun dışarıya çıkmasını fırsat bilerek, tekrar şişeyi ağzına götürdü, tekrar şekerini yalayıp cebine koydu:

— Amma güzıyor ha Mübeccel...

Bana geberecen pezemek diyor...

Ağzı bozuktur, söver sayar bana.

Amma aldırman ben. Aldırman ki ne fayda, şimdi bana pezemek mi dedi,

ben de gendime gahbe desem tamam,

bu sefer bizim ana da hapı yuttu,

anan gahbe der çıkar işin içinden.

İşi yoksa ananın, mezerinin içinde

dingildesin dursun. Döker döker şişeyi,

içine bi şeyler doldurur. Duzlu su,

leymun duzlu su, şaplı su...

Amma bilmez ki benim o cepte ki

şişe manita, esas şişeyi eve girerken

gapının arkasındaki daşa com... O

enayi, cebimdeki yutturma şişesine

doldurur bunları. Ben de masus-

dan hoşuna getsin diye, bi çekerim

duzlu suyu gafaya, vay ulan senin

derim. Güler, bana zıkkım iç der...

Biliyon mu, bizimkini dört dene av-

rat emdirmiş, anasının südü bir gün at depince korkmuş, çekilmiş, sona bunu işde o dört depe avrat emdirmiş... Bana galsıra beşinin de südü bozuk, anasının da dahil... O at depince heç bi şey olmamış bizimkine, top gibi yere düşmüş, avradın biri yerden alıp bağrına basıvermiş... Ölmemiş işde, ilerde Hayri'nin başına belâ olacağı varmış... Amma yok ki çaresi, bu yaşdan sonra bizi teneşir paklar, boşanaman ki. Heç olmazsa geceleri yatağın sıcak, bi gap da yemek önünde. Kim varır ki bana, hem de onun gibi genç... Zengin olsan olur, iki dene de varır, üç dene de... Amma olmaz şimdi olmaz... Ne diyon gidecek mi?

Ârif onbaşı:

— Sen bilin Hayri ağa, dedi.

— Gidek gidek, bir an önce kita-

ba bakak. Hadi yallah!

Kalktılar. Çay paralarını Ârif on-

başı verdi. Tren köprüsünü geç-

lerken, Kel Hayri Taşköprü'yü gös-

terdi:

— Görüyön mu köprüyü? dedi. İş-

de para bunun altında. Yâni bilsem

beni asmazlar, heç çekinmem şu

köprünün her ayagının altına onar

kilo dinamiti koyarım... Ondan so-

na oturur, o parayı ararım... Bu köprünün altında öyle bir kupa varmış ki, içi silme altın dolu. Köprüyü yapan gıral, çok akıllı gıralmış, herif düşünmüş, ilerde bu köprü ne olur ne olmaz, bozulursa, Adana belediyesine yük olmasın diye köprünün altına bi köprü yapacak gadar daha altın goymuş. Amma şimdi get-sen desen ki belediye reysine:

«Yahu yıkak şu köprüyü, çıkarak altınları... O altınlar köprüyü baş-dan bi daha yaptığı gibi, memleke-ti de ihya edecek para gahır geriye. Hop tutarlar adamı sorgusuz sualsiz tımarhaneye. Bak, esas para, şu or-tadaki büyük gözde. Çok sene önce, gençliğimde az yatmadım onun al-tında. Niyetim her gün bi daş sök-mekti... Çok şükür dört dene daş sökmek nasip oldu, beşincisini sö-kerken yakaladılar:

«Ulan, dediler, ne yapacan bu daş-ları?»

Ne deyim:

«Cami gurumuna verecem, mım-ber daşı yapacaklarımı» dedim.

«Yaaa,» dediler.

«Hee, dedim, çok sevapmış.»

«Köprü daşının mımber yapmak mı?»

«Hee.»

«Eyi, dediler, gel de seni o mım-ber daşı çıkararak.»

Sabaha gadar polis bir bıraktı,

biri dövdü. Hele içlerinde bir tane-

si polislerden Elâziz'liymiş, herif

vurdukça vuruyor, kızdıkça daha

çok vuruyordu:

«Ulan vicdansız, ulan hayın, sen

o köprüyü yıkarsan ben memleket-

nasıl giderim?» diye vur anam vur...

Ben dayağın acısından:

«Amman âbi, ben seni sırtımda

yüze yüze garşıya geçirirdim» diyo-

rum. O zaman tutuyor:

«Dur ulan önce ben seni bi yit-

zem de gör» diyordu.

Sanki garagoldan bıraktıklarında

vaz mı geçdim o işden. Ya bir ay

geçdi, ya da geçmedi, bir gün gene

gene damladım köprünün o büyük

bacağına. O zaman da ilti daş sök-

mek nasip oldu. Üçüncüyü tıktıklar-

ken, yokardan bi ip, ipin ucunda ar-

mut gibi bi polis:

«Gııırdama yakarım!»

Ulan nereye gııran ki? Golay mı

gııramak? Aldı götürdüler gene bi-

zi garagola:

«Ulan gene sen ha?» dediler.

Boynumu bıldırdım.

«Ulan sen ne isden bu köprüden?»

Ne deyim, bu sefer de:

«Çıkk alıyorum (Hoşuma gitmi-

yor)» dedim.

«Bak sen pezemengel» dediler.

Hele gomser, deli oldu herif:

«Lan, dedi, lan vetan hayinî, lan

gominis döli. Lan Asya'yanan Avru-

pa'nın yolunu mu kesecen lan?»

Neyse, biz yolu kesemedik amma,

gomser nerdeyse bizi kör bıçaknan

kesecekti. Bir gün gomser dövdü,

bir gün o Elâziz'li polis, bir gün de

garagola yeni tâyin olmuş olan Di-

yarbekir'li polis.

Korkup bir daha daşları yerinden

oynatmadım artık. Çünkü, ben her

daş oynadımda, garagola maşallah

şarklı bir polis daha geliyordu.

Ârif onbaşı, Kel Hayri'nin anlat-

ıklarını zevkle dinlediği için yolu

nasıl geldiklerinin farkına bile var-

madı. Bir de baktı ki, caddenin kı-

labahındalar... Bir ara ikisi de

hiç konuşmadan yürüdüler. Yalnız

bir yerde Kel Hayri, yolun kenar-

ındaki kocaman bir ağacın arkası-

na çekilerek ispirtosunu içti.

Erkekler için Plâtin günler başladı...

platin

TRAŞ BIÇAKLARI

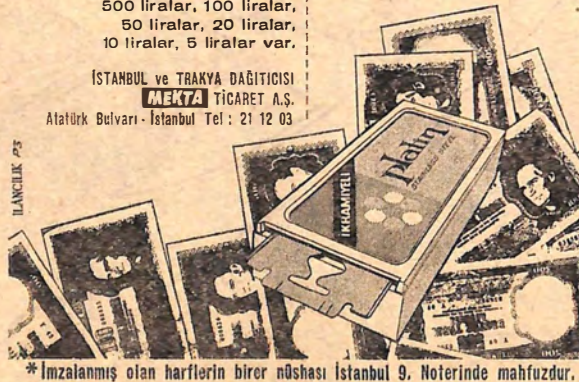
**YÜZBİNLERCE
ERKEĞE
YÜZBİNLERCE
LİRA
DAĞITIYOR**

Platin traş bıçağının
5 lik plastik ambalajlarında
nakit 1000 liralık
500 liralık, 100 liralık,
50 liralık, 20 liralık,
10 liralık, 5 liralık var.

İSTANBUL VE TRAKYA DAĞITICISI
MEKTA TİCARET A.Ş.
Atatürk Bulvarı - İstanbul Tel: 21 12 03



Ayrıca Platin traş bıçaklarının
5 lik ambalajları içindeki kartonda
PLATIN kelimesini
meydana getiren harfler var.*
Bu harflerle
PLATIN kelimesini tamamlayarak
5000 lira kazanacak.
Seloфан kaplı ve altın şeritli
PLATIN traş bıçağını
5 li ambalajlarında alın
Traşınız pırıl pırıl
kazançınız bol bol olsun.



*İmzalanmış olan harflerin birer nüshası İstanbul 9. Noterinde mahfuzdur.

(İlançılık : 1895 — 35)

Eve geldiklerinde Kel Hayri'nin karısı yoktu. Ârif onbaşı, daha ilk kez geliyordu Hayri'nin evine. Kendi evleri gibiydi bu ev de. Yalnız, evin içinde tek bir insanın yaşadığı, bu insanın da kadın olduğu ve genç olduğu, odadaki basit eşyaların yerleştirilmesinden bile belliydi. Çekmeceli bir konsol, onun yanında tepesi üçgen şeklinde büyük bir ayna, aynanın karşısında bir yüklük, yüklüğün altında bir dolap. Konsolun üzerinde olan, sapları bir sahan içerisinde olan üç tane buruşmuş kırmızı gül...

Kel Hayri:

— Güle meraklı, dedi. Sona koşu ya da meraklı. Elinde para olacak çuvalnan, geder çuvalnan koku, golanya alır. Hayri bulamaz cara parasını, amma bizimki kokusuz edemez. Otur otur!...

Ârif onbaşı, yüklüğün yanındaki mindere ilişti. Boyuna gözleri, kara kaplı kitabın nerede olabileceğini araştırıyordu. Kendi kendine:

«Olса olsa, şu çekmecenin içinde» diyordu.

Kel Hayri, bir ara dışarıya çıktı. Sahanlık gibi kullanılan yerin ta-vanına kalın bir tülle asılmış olan teldolabı açtı, içine baktı. Bir kabın içerisinde biraz mercimek çorbası vardı. Onu oradan aldı. Sonra, gaz-ocağını yaktı, mercimek çorbasını üzerine koydu.

Ârif onbaşının içi içini yiyordu. Yâni bilseydi ki Kel Hayri tuvalete falan gitmiş, hemen şu konsolun çekmecesini çeker, kara kaplı ki-taba bakardı.

Kel Hayri, içeriye bir sofra örtü-süyle girdi. Örtüyü orta yere serdik-ten sonra, bir kocaman baş soğan koydu sofranın ortasına. Sıcak çor-bayı, bir bezle tutarak getirdi. Yü-k-lüğün altındaki dolaptan ekmek çı-kını getirerek açtı:

— Hadi buyur, dedi.

— Yok, dedi Ârif onbaşı, ben ye-meyim...

— Niye ki, sevmen mi mahluta? (Mercimek çorbası)

— Yo, severim amma...

— Gel yaa gell...

Ârif onbaşı, Kel Hayri'nin karısı Mübeccel'den korkuyordu. Bir kez Kel Hayri gece eve gelmemiş, tüm geceyi dışarda geçirmişti. Hem de kendisiyle. Öyleyse, kendisi de onun suç ortağıydı. Şimdi kadın öteden gelir, basardı küfürü ikisine de. Belki de sıcak çorbayı başlarından aşağı giydirdi:

«Ulan bir de benim yaptığım ye-meği yersiniz ha, dümbükler sizil!»

Ârif onbaşı, onun için yaklaşmadı sofraya:

— Yoo, dedi Kel Hayri, olmaz vallaha. Bundan sona her şey bera-ber artık. Hadi hadi, yahu sen bil-men mi, bizim gibi dalgada olanlar hisımdan öte olurlar... Yanaş yanaş, soğan da var.

Soğana bir yumruk çekti. Başka çare yoktu, demek bu işle uğraşan-lar hisımdan öte oluyorlardı? Öy-le ya, kader birliği edip, o kaderin ardından koşuyorlardı. Hep bera-ber yakalamaya çalışıyorlardı o ka-deri.

Oturdu sofraya:

— Bak haas, dedi Kel Hayri, şu-dur budur amma, Mübeccel iyi ya-par yemeği. Anası da eyi yaparmış. Bi lâhana doldurmuş anası, den avrat barmağı, amma kibar avrat barmağı. Onun için hep bunun ana-sını çağırılmış lâhana saracak o-lanlar. Sona da bi tabak gönderir-lermiş Mübeccel'in anasına. O da evde yemek yapmaz, geçinir gider-miş, yüklük çorbasıyan, lâhana sar-masıyan... Nasıl güzel mi mahlu-ta?

— Çok ey!...

— Ye, ye bre herif, doldur şöyle gaşşığı, kimden korkuyon?

Bir sahan çorba bitinceye dek Kel Hayri, tam üç kez şişesini ağzı-na götürdü. Sonuncusunda biraz fazla durdu ağzında şişe. Ağzını si-lerken:

— Bizimki nereye getdi acep? Neyseee... dedi.

(Devamı var)



Eski defterler

Bir genç kız, arkadaşına:
— Nişanlıma geçmişindeki bü-tün flörtlerini açıkladığımı işit-tim Doğru mu? diye sordu.
— Evet, dedi arkadaşı.
— Bunu neden yaptım?
— Geçmişte gizli bir şey kalsın istemedim de ondan.
— Ne kadar da kuvvetli hafı-zan varmış!

İşler yolunda!

Meslekdaşının davetlisi olarak İtalya'ya gelen Amerikalı iş ada-mı, dostuna sordu:
— İşçilerinizle aranız nasıl?
İtalyan, arabasının kapısını a-çıp buyur etti Amerikalıya:
— Gelin, birlikte görelim.
Çalışan makinelerin arasından fabrikayı bir baştan bir uca geç-tikten sonra:
— Gördünüz, dedi. Bize ne-dense ateş eden olmadı!



Yazısız

Hayat!

Marius bir evlendirme bürosuna müdür tayin edilmişti. Bir gün evlenmek isteyen son derece müşkülpeşent bir adama, bir kaç güzel kız gösterdi. Aralarından güçlükle birini beğenen adam, ailesi hakkında bilgi edinmek maksadıyla sordu:

— Kızın babası ne iş yapar?

Marius, babasının ölmüş olduğunu söyledi.

Adam bu cevapla yetinmeyerek başka kaynaklardan kız hak-kında soruşturma yaptı ve babasının ölmediğini, hapiste bulun-duğunu öğrendi. Hiddetle evlendirme bürosuna gidip Marius'a çatı:

— Bana neden yalan söylediniz? Kızın babası hayatta ve ha-piste imiş!...

Marius, pişkin bir tavırla:

— Evet biliyorum, dedi. Ama siz hapiste geçen yaşantıya ha-yat mı diyorsunuz?...

Kasa hırsızı

Savcı, hırsıza:

— Jüri üyelerine şu sağlam demir kasayı yalnız başına nasıl açtığını anlat bakalım, dedi.

Hırsız dudak biiktü:

— Değmez bay savcı...

— Neden?

— Kasayı nasıl açtığımı anlat-sam bile onlar bu işi yine başa-ramazlar!

Karşılık

İki genç daktilo, arkadaşlarını çekıştırıyorlardı:

— Ona şaşıyorum, dedi biri. Her sabah işe en geç gelen, o! Bu gecikmelerini patrona nasıl affettiriyor acaba?

Arkadaşı cevap verdi:

— Patronuyla akşamları geç vakillere kadar başbaşa kalıp çalışmak suretiyle...

Pul

Bir kadın postahaneye girerek:
— Kırk kuruşluk bir pul isti-yorum, dedi.

Memurun uzattığı pulu aldıa-tan sonra:

— Borcum ne kadar? diye sor-du.

Felâket

Madam Roza, hırsla kocasına:
— Madem ki böyle, annemin evine gidiyorun, diye bağırdı.

— İyi, git, dedi kocası.

— Gidiyorum ama, onu alıp buraya getirmek için gidiyorum.



Yazısız



EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 36)

Dünya karikatür leri.



— HEY , O SABUN KÖPÜĞÜNÜ NEREDEN ALDINSA
ÇABUK YERİNE KOY !..



— SAVULUN YOLDAN ... BU FIĞI
BAŞKA FIĞI !..



— HAYDİ ELİNİ ÇABUK TUT...
DONDUM YAHU !..



YAZISIZ



— SİZ DE VERGİ ÖDESEYDİNİZ , BALOYA
BENİM GİBİ BU KIYAFETTE GELİRDİNİZ !.



— GECELERİ YALNIZ KALMAMAK İÇİN
BU RESMİ YAPIYORUM !..



— ARTIK SIRTINA YÜK OLMAK İSTEMİYORUM
POOL ... SANA ÖZGÜRLÜĞÜNÜ VERİYOR,
SENDEN BOŞANIYORUM !..



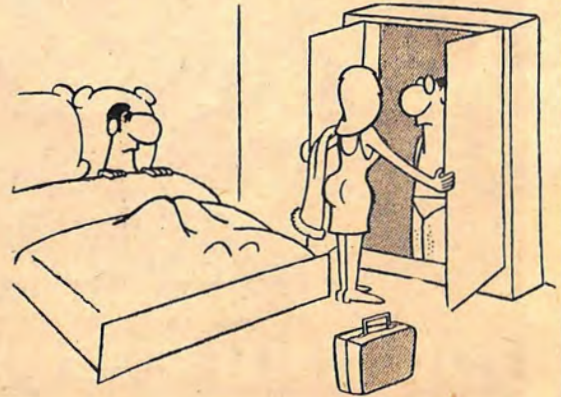
— KOCACIĞIM SE-
NİN ŞU ÇAPKIN
AMCANIN FOTOĞ-
RAFI VAR YA ...



— İŞTE, O ...



— BENİ FAZLASIYLA KORKUTUYOR !..



YAZISIZ



“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştik ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfakların yanındaki.
- Orası bizim mutfaklarımız değil. Onların mutfakları. Bizim mutfak arkadaş. Bir başka mutfak daha olacak öbür uçuşta.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747

En rahat en ferah yolcu uçağı

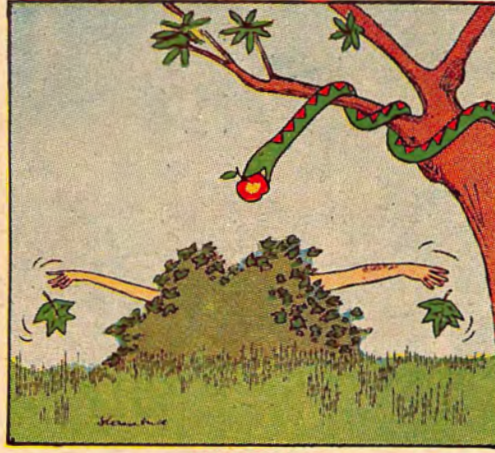
PanAm seyahat acentenize veya bize bağ vurun:
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 662 - 37)

Akhaha



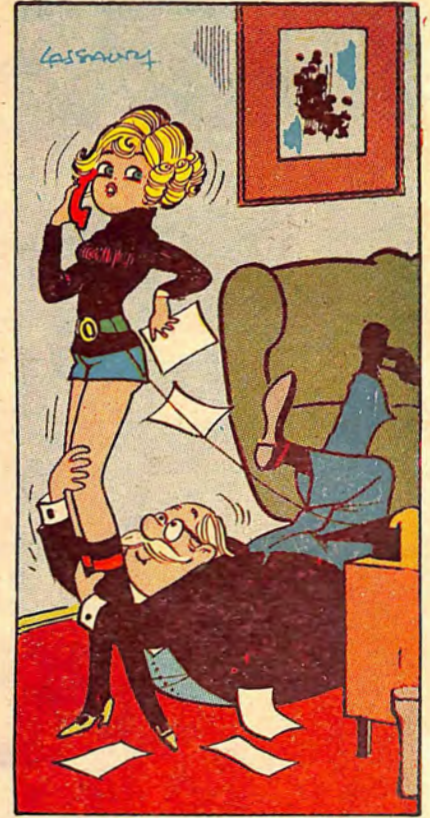
YAZISIZ



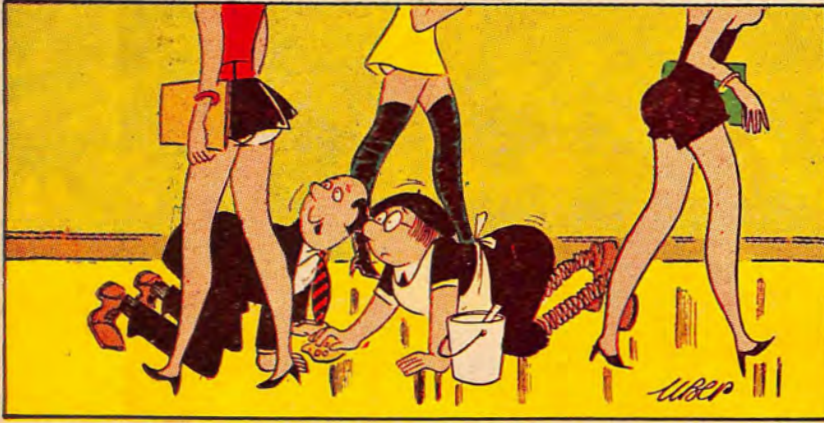
YAZISIZ



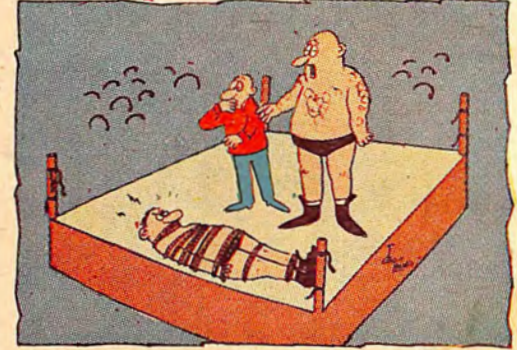
YAZISIZ



- HA O GURÜLTÜ MÜ ? MÜDÜR BEY BENİ Mİ Nİ ŞORTLA GÖRÜNCE ESKİ KALECİLİĞİNİ HATIRLADI DA !



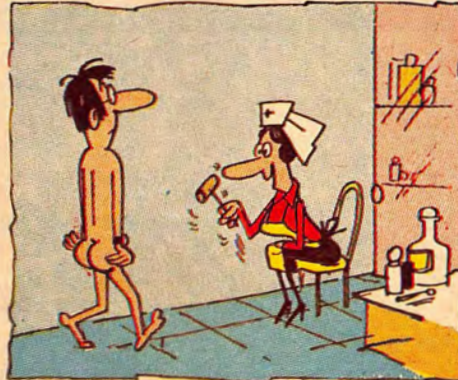
- HADI SEN İZİN LİSİN YERLERİ BUGÜN BEN TEMİZLERİM !..



- SÖYLE ULAN, BU DA MI TİŞ DEĞİL ?..



- GÜNLERİNİ HEP KAPILARI DİNLEMELER, LE GEÇİRİR !..



- ŞİMDİ DE REFLEKSLERİNİZİ GÖRELİM BAKALIM !..



- NİMARÂ YAPMA !. BİR UYUR GEZER NE REYE GİTTİĞİNİ BU KADAR İNİ BİLEMEZ !..